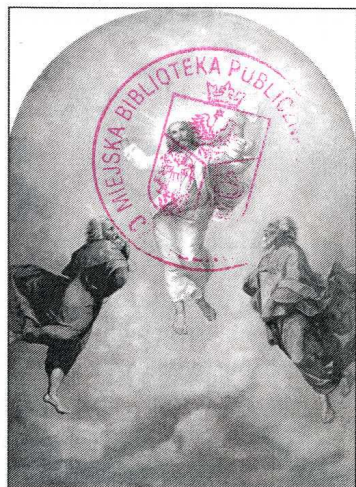

Góra Przemienienia

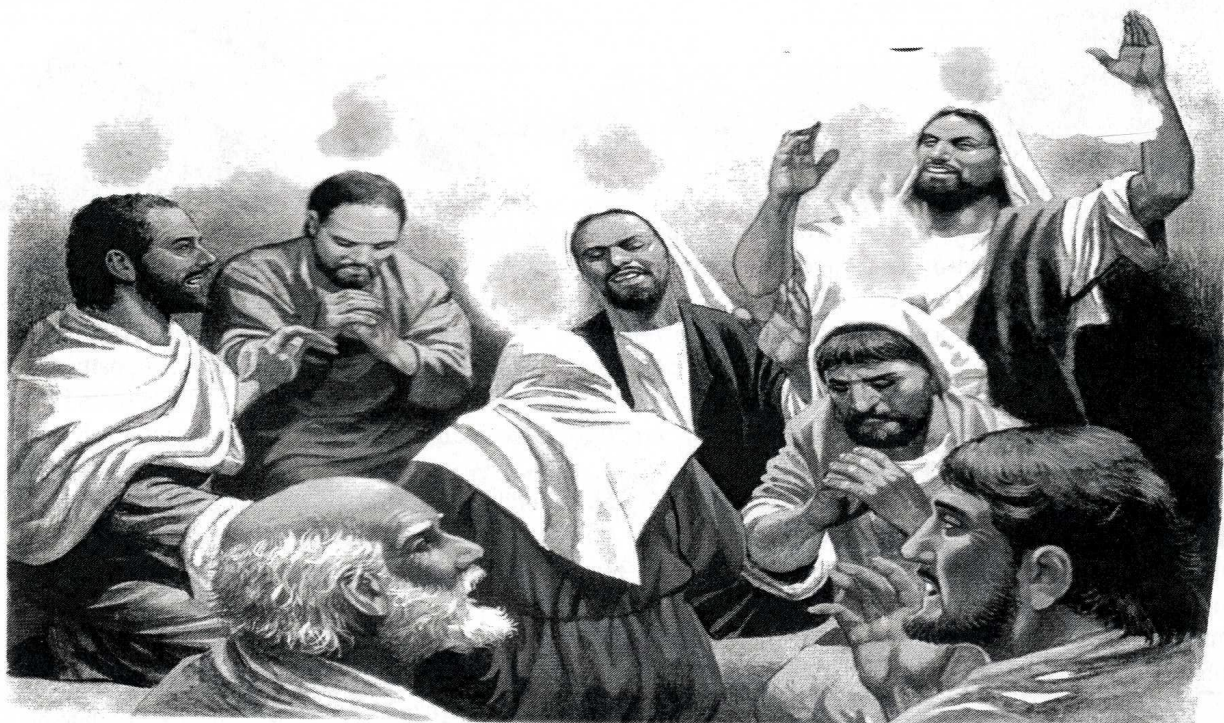
Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Góra Przemienienia nr 24 (255) 15 czerwca 2008r.

„Wejdź do radości swego Pana”

Różne są bowiem powołania i różny sposób ich realizacji, wszystkie prowadzą do Boga.

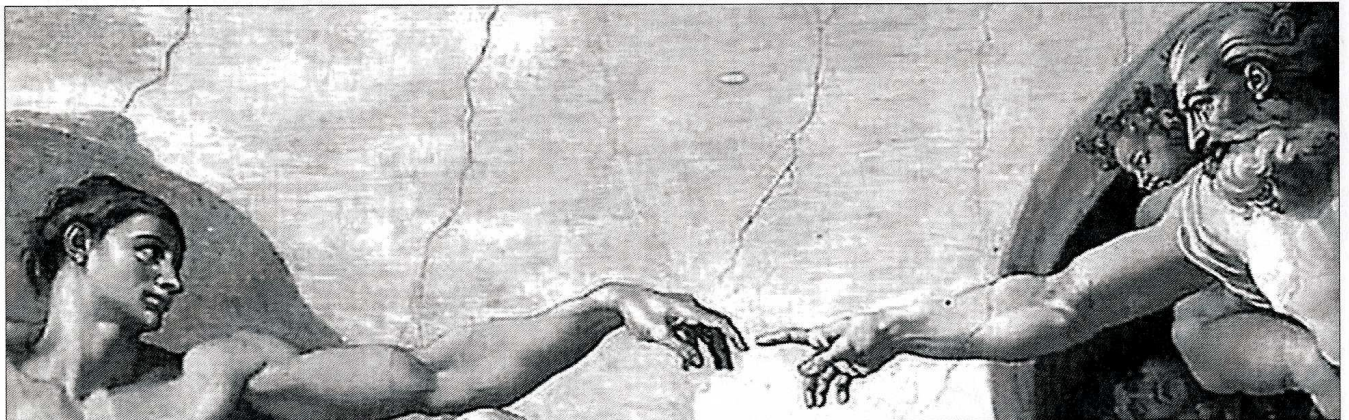
Na skrzydłach orlich

W czasach starożytnych, kiedy powstawały księgi biblijne, nauki przyrodnicze nie były jeszcze zbyt rozwinięte. Panowało wtedy wiele błędnych przekonań, dotyczących świata, praw przyrody i życia zwierząt. Jednym z takich przekonań, które jest niezupełnie zgodne z dzisiejszą wiedzą, jest to, o którym mówi dziś pierwsze czytanie, a mianowicie szczegół z życia **króla ptaków – orla**. Otóż w dawnych czasach przypuszczano, że matka – orlica, ucząc fruwać swoje młode, zabiera jest wysoko w górę niosąc na swoich skrzydłach, a następnie pozwala im na samodzielne próby, ale zawsze jest blisko nich, pomaga, podpowiada, jest też gotowa je ratować w razie niebezpieczeństwa. „**Niosłem was na skrzydłach orlich**” (Wj 19,4) – mówi

sługuje się dobrymi ludźmi, którzy są dla innych jak aniołowie, prowadząc przez wszelkie niebezpieczeństwa, ucząc jak mądrze żyć, służyć Bogu i ludziom.

Każdy wartościowy człowiek dostrzega takich ludzi, „widzialnych aniołów”, których Bóg postawił na jego drodze i jest im wdzięczny za okazane dobro. Znany dziennikarz telewizyjny **Przemysław Babiarz** (urodzony w Przemyślu) tak mówi o swojej wdzięczności: „*Za dar życia pragnę podziękować moim rodzicom. I za wiarę, którą mi przekazali. Wiem, jak ciężko jest ludziom, którzy nie odebrali podobnego wzorca przebić się do wiary. Ja miałem o wiele prościej*”. Dalej wspomina także osoby duchowne: „*Na swojej drodze życiowej spo-*

o swoje dzieci. Gdy jesteśmy zagubieni i zbłąkani (por. Mt 9,36) Pan lituje się nad nami i posyła swoich „aniołów”, aby nas strzegli na drogach życia. Pan Bóg posyła nieustannie kapłanów, bo „**żniwo wielkie, a robotników mało**” (Mt 9,37). Żniwo jest zaprawdę ogromne, bo świat jest wielki, a wielu ludzi nie zna i nie kocha Chrystusa. Robotników zaś „mało” w sensie ilościowym, ale także ciągle „mało” w sensie jakościowym, bo nam, kapłanom, często brakuje pięknej wiary, ofiarnej miłości i bezgranicznej wierności. Ale właśnie dlatego, tym bardziej trzeba prosić o świętych pasterzy Boga, „**Pana żniwa**”, który nie zapomina nigdy o swoich dzieciach i, choć nieraz oddalają się od Niego, On ciągle przypomina im o prawdziwej mi-

Pan Bóg do Mojżesza, przewodnika ludu wybranego w czasie wędrówki z niewoli do Ziemi Obiecanej. Co chce autor biblijny wyrazić przez taką przenośnię? Przede wszystkim to, że Bóg opiekuje się każdym z nas i wychowuje nas z cierpliwością i miłością. Bóg jest jak troskliwa matka, gotowa przybiec na pomoc na każde wezwanie dziecka. Jest miłosierny i litościwy, chroni od zła, napomina, wskazuje drogę, umacnia. Bóg mówi do nas przez głos sumienia, przez natchnienia serca i dobre myśli, ale także często po-

tkalem wielu wspaniałych kapłanów, którym pragnę podziękować. Mam na myśli zarówno moich katechetów, jak i arcybiskupa Ignacego Tokarczuka – dzielnego człowieka, który w czasach komunistycznych wykazał wielką siłę ducha” (Gość Niedzielny 22/08, str. 18).

Pomyślmy: ilu takich ludzi postawił Pan na naszej drodze! Ile dobra otrzymaliśmy od innych, za darmo, niezastuzenie! W taki sposób, posługując się ludźmi, działa przecież nasz Bóg, który jest miłością i troszczy się

łości. „**Niosłem was na skrzydłach orlich**” – niech ta przenośnia przemówi i do naszego serca. Bóg nas „przenosi” przez trudy dnia codziennego, Bóg nas chroni i prowadzi, ostrzega i ratuje, przez natchnienia serca i posługując się ludźmi, którzy są Jego współpracownikami. Bądźmy mądrymi „dziećmi Boga”, nie narażajmy się na pokusy i niebezpieczeństwa, nie igrzmy z grzechem, aby Jego opieka i łaska nie okazały się daremne i abyśmy osiągnęli cel naszego pielgrzymowania.

Ks. Tomasz Grzywna

Zbierzcie pozostałe ułamki.....	2
Ogłoszenia i intencje.....	3
Nawiedził nas Pasterz.....	4
Program wizyty Arcybiskupa.....	5
Powitanie Metropolity.....	6, 7

Powitanie- Stróżę Małe.....	8
Powitanie- Płowce.....	9
Wizytacja Metropolity-Fara.....	10
Bierzmowanie.....	16
Fatima.....	18

11 Niedziela zwykła – 15.06.2008.

Ogłoszenia duszpasterskie

1. Zakończyła się trwająca dwa dni w naszej parafii, pasterska wizyta ks. abpa Józefa Michalika, metropolity przemyskiego. W naszym kościele był na czterech Mszach świętych i nabożeństwie do Najświętszego Serca Pana Jezusa. W czasie każdej Mszy świętej głosił kazania, a podczas Mszy świętej sprawowanej osobiście, udzielił sakramentu bierzmowania młodzieży naszej parafii, zaś o godzinie 17:00 spotkał się z grupami parafialnymi. Przedstawiciele każdej z grup składali krótkie informacje dotyczące danej grupy. W niedzielę Ksiądz Arcybiskup oprócz parafii macierzystej nawiedził także mieszkańców Stróżów Małych i Płowiec, a w poniedziałek spotkał się z dziećmi w Ochronce, z personelem i osadzonymi w Areszcie Śledczym, celebrował Mszę świętą w kaplicy św. Maksymiliana, w szpitalu spotkał się z personelem medycznym i chorymi oddziałów wewnętrznego i chirurgicznego, a w kaplicy poświęcił nowy, dębowy ołtarz wraz z ambonką. Dopelnieniem tej wizytacji naszej parafii i całego dekanatu było spotkanie ze

wszystkimi kapłanami pracującymi na terenie dekanatu Sanok I.

2. W związku z tą zakończoną wizytacją pragniemy bardzo serdecznie podziękować tym wszystkim, którzy wnieśli większy czy mniejszy wkład w przygotowanie tej uroczystości. Pracy było bardzo wiele, trud też nie mały. Dziękujemy więc grupom parafialnym i ich przedstawicielom, wszystkim dekoratorom, Siostram zakonnym, Liturgicznej Służbie Ołtarza, dzieciom, młodzieży, starszym, Panom kościelnym, Panu organizacie, Paniom pracującym na plebanii, zespołom śpiewaczym i wszystkim, którzy uczestniczyli w spotkaniu z grupami parafialnymi.

3. Równie serdeczne podziękowania – kolejny już raz – składamy wszystkim Ofiarodawcom, którzy składają ofiary na renowację naszego ołtarza, który już teraz urzeka swoim pięknem. Niech to będzie na większą chwałę Pana Boga, Matki Najświętszej i Świętych, a nam na pożytek.

4. Trwa VI Dziecięcy Festiwal Piosenki Religijnej Powiatu Sanockiego. Dziś w

Klubie Górnika o godzinie 14:00, odbędzie się Koncert Galowy. Wcześniej jednak, bo o godzinie 12:30, będzie Msza święta dla wszystkich uczestników Dziecięcego Festiwalu. Zapraszamy wszystkie dzieci wraz z rodzicami. Z Klubu Górnika do kościoła jest bardzo blisko. **Przy tej okazji dziękujemy wszystkim organizatorom tego wielkiego przedsięwzięcia.** Dziękujemy przede wszystkim solistom i zespołom śpiewaczym, tym, którzy ich przygotowali, jury, fundatorom nagród i sponsorom, a dyrekcji Zakładu Górnictwa Nafty i Gazu za chętnie wypożyczenie nam sali.

5. W tym tygodniu zakończenie roku szkolnego. We czwartek o godzinie 8.00 odbędzie się Msza święta na zakończenie nauki dla III klas Gimnazjum nr 2 im. Królowej Zofii. W piątek o godzinie 8.00 Msza św. dla uczniów SP nr 2 im. Św. Kingi, a o godzinie 9.00 Msza św. dla uczniów II LO, ZSZ oraz pozostałych klas Gimnazjum. We czwartek spowiedź na zakończenie roku szkolnego o godzinie 17.00 dla chętnych uczniów ze wszystkich szkół.

Dziękujemy...

Dwa tygodnie temu dziękowaliśmy za dotację w wysokości trzydziestu tysięcy złotych przyznaną nam przez Urząd Miasta. Dziś pragnę podziękować Panu posłowi Stanisławowi Zającowi, że przyczynił się do przyznania naszej parafii piętnastu tysięcy złotych z Urzędu Marszałkowskiego. Przekazał także upominki na Festiwal Piosenki religijnej organizowany przez naszą Parafię.

Ksiądz Andrzej Skiba

Teksty Mszy świętych do osobistych refleksji

Poniedziałek: 2 Krn 18, 3-8, 12-17.22; Ps 5; Mt 5, 38-42

Wtorek: 2 Krn 18, 25-31a.33-34;; Ps 51; Mt 5, 43-48.

Środa: 2 Krl 2, 1.6-14; Ps 31; Mt 6, 1-6.16-18.

Czwartek: Syr 48, 1-14; Ps 97; Mt 6, 7-15.

Piątek: 2 Krl 11, 1-4. 9-18. 20; Ps 132; Mt 6, 19-23.

Sobota: 2 Krn 24, 17-25; Ps 89; Mt 6, 24-34.

Niedziela: Jr 20, 10-13; Ps 69; Rz 5, 12-15; Mt 10, 26-33.

Intencje w tygodniu

16- 22.06.2008 r.

Poniedziałek, 16.06

6.30 + Elżbieta Brygidyn
7.00 + Alfred
7.30 + Piotr i Stanisław (greg.)
8.00
18.00 1. + Anna (greg.)
2. Karol i Stanisława Wielgos (greg.)
3. o błogosławieństwo Boże na każdy dzień dla członków grupy św. O. Pio, ich rodzin i kapłanów

Wtorek, 17.06

6.30 + Krystyna, Stanisław, Bronisław, Bolesław z rodziny Brygidynów
7.00 + Anna (greg.)
7.30 + Alfred
8.00
18.00 1. + Piotr i Stanisław (greg.)
2. + Karol i Stanisława Wielgos (greg.)
3. + Kazimierz Szczudlik i syn + Henryk 12 r. śm.

Środa, 18.06

6.30 + Piotr i Stanisław (greg.)
7.00 + Eugenia
7.30 + Anna (greg.)
8.00 + Michał 40 r. śm.
18.00 1. + Alina Stropiek
2. + Karol i Stanisława Wielgos (greg.)
3. + Władysław i Janina

Czwartek, 19.06

6.30
7.00 + Józefa (f) Domaradzka 10 r. śm.
7.30 + Tadeusz i Józef
8.00
18.00 1. + Anna (greg.)
2. + Karol i Stanisława (greg.)
3. + Piotr i Stanisław (greg.)

Piątek, 20.06

6.30 + Piotr i Stanisław (greg.)
7.00 + Alfred
7.30 dziękczynna za 25 lat małżeństwa Marii i Czesława z prośbą o dalsze błogosławieństwo

8.00 Msza św. na zakończenie nauki SP nr 2
9.00 Msza św. na zakończenie nauki LO nr 2
18.00 1. + Anna (greg.)
2. + Karol i Stanisława (greg.)
3. + Agafia 2 r. śm.

Sobota, 21.06

6.30 + Anna (greg.)
7.00 + Piotr i Stanisław (greg.)
7.30 + Jan
8.00
18.00 + Karol i Stanisława (greg.)

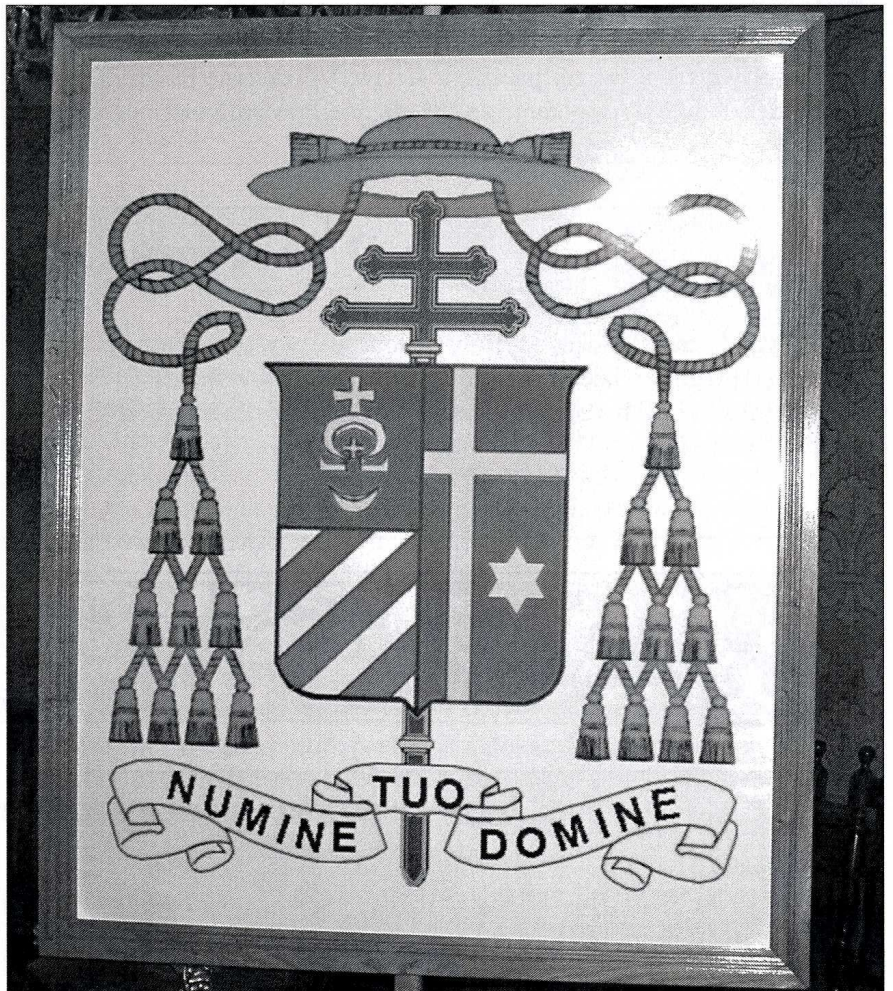
Niedziela, 22.06

6.30 + Jan i Janina Ziarko
8.00 + Franciszek, Marta Olszewscy.
9.30 + Janina i ++ z rodziny
11.00 + Jan 5 r. śm.
12.30 + Anna (greg.)
16.00 + Karol i Stanisława (greg.)
18.00 + Piotr i Stanisław (greg.)

Nawiedził nas Pasterz Archidiecezji

W ubiegłą niedzielę i poniedziałek, w ramach wizyty duszpasterskiej odbywającej się co pięć lat, nawiedził naszą parafię ks. **abp Józef Michalik**, Metropolita Przemyski, który pełni obowiązki przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, a więc zajmuje najwyższe stanowisko w Kościele katolickim w Polsce. Parafia nasza należy do dekanatu Sanok I. Należą do niego parafie, które podaję w porządku chronologicznym nawiedzin Metropolity:

Pisarowce – 19 lutego;
Nowosielce Gniewosz – 20 lutego;
Pielnia – 26 lutego;
Trepcza - 27 lutego;
Bukowsko – 6 kwietnia;
Dudyńce – 9 kwietnia;
Mrzygłód – 12 i 13 kwietnia;
Nowotaniec – 17 kwietnia;
Sanok – Podwyższenia Krzyża Świętego – 27 kwietnia;
Sanok – Chrystusa Króla – 31 maja i 1 czerwca;
Sanok – Dąbrówka – 1 i 2 czerwca; **Sanok – Przemienienia Pańskiego** 8 i 9 czerwca 2008 roku.

Program wizyty pasterskiej w naszej parafii wyglądał następująco:

NIEDZIELA – 8 czerwca

6:30 – Msza święta połączona z powitaniem Księdza Arcybiskupa – celebrował ks. Andrzej Skiba w koncelebrze z sekretarzem Księdza Arcybiskupa, ks. Piotrem Baraniewiczem;

9:00 – Msza święta w Stróżach z

na przez ks. Grzegorza Kwitka, naszego parafianina, neoprezbitera, z kazaniem księdza Arcybiskupa;

17:00 – Nabożeństwo czerwcowe (recytowana *Litania do Najświętszego Serca Pana Jezusa*) odprawione przez ks. ks. Tomasza Grzywnę i spo-

8:20 – Areszt Śledczy: spotkanie z personelem i nawiedziny osadzonych w Areszcie.

9:15 – Rektorat, Kaplica Św. Maksymiliana: powitanie przez delegację parafian oraz ks. rektora Krzysztofa

udziałem i kazaniem Księdza Arcybiskupa – celebrował ks. Jacenty Matuszewski;

10:00 – Msza święta w Płowcach u udziałem i kazaniem Księdza Arcybiskupa – celebrował sekretarz Księdza Arcybiskupa, ks. Piotr Baraniewicz;

12:30 – Msza święta koncelebrowana z udziałem ks. archiprezbitera Feliksa Kwaśnego i ks. proboszcza Andrzeja Skiby, sprawowana pod przewodnictwem Metropolity, z Jego kazaniem, połączona z udzielaniem sakramentu bierzmowania;

16:00 – Msza święta – sprawowa-

tkanie z grupami parafialnymi w kościele.

18:00 – Msza święta sprawowana przez ks. Tomasza Grzywnę, z kazaniem Księdza Arcybiskupa;

19:30 – W Ochronce spotkanie z Siostrami Służebniczkami pracującymi w naszej parafii.

Oprócz powyższych czynności, Ksiądz Arcybiskup rozmawiał indywidualnie z każdym kapłanem, a w *Kancelarii parafialnej*, podpisał Księgi.

PONIEDZIAŁEK - 9 czerwca

8:00 - Spotkanie z dziećmi z Ochronki;

Pacześniaka, a następnie rozpoczęła się Msza święta koncelebrowana z udziałem księży: Feliksa Kwaśnego i Andrzeja Skiby, pod przewodnictwem Księdza Arcybiskupa. On też wygłosił kazanie. Podziękowania ze strony Parafian i ks. K. Pacześniaka.

11:00 – Spotkanie z personelem medycznym, poświęcenie ołtarza i ambonki w kaplicy szpitalnej, nawiedziny chorych w szpitalu na oddziale wewnętrznym i na chirurgii.

12:30 – Spotkanie ze wszystkimi Kapłanami dekanatu; podsumowanie wizytacji pasterskiej.

Ks. Andrzej Skiba

Ekscelencjo, Drogi Księżę Arcybiskupie!

(Powitanie przez przedstawiciela parafii - p. Stanisława Roche)

Dzisiaj w dniu kanonicznej wizytacji naszej parafii przypada mi zaszczyt powitać Cię, Księżę Arcybiskupie, Metropolito Przemyski, jako pasterza Kościoła Przemyskiego, części Owczarni Chrystusowej. Chcemy bowiem słuchać pasterskiego słowa, o randze którego mówi Pan Jezus: „**Kto was słucha, Mnie słucha**” (Łk 10,16). Sługa Boży Jan Paweł II komentując te słowa, mówił: „Głoszenie słowa przez biskupa jest nie tylko przedłużeniem ewangelicznego przepowiadania samego Chrystusa, lecz jest przepowiadaniem samego Chrystusa wypełniającego swoją posługę”. W tej „zaszczytnej służbie” chcemy wspierać Księdza Arcybiskupa swoją modlitwą, abyś mógł Księżę Arcybiskupie, „kontynuować dzieło Apostołów w jedności z Chrystusem i za sprawą Ducha Świętego” (Jan Paweł II).

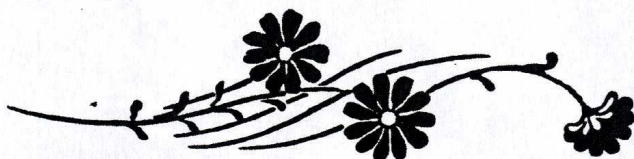
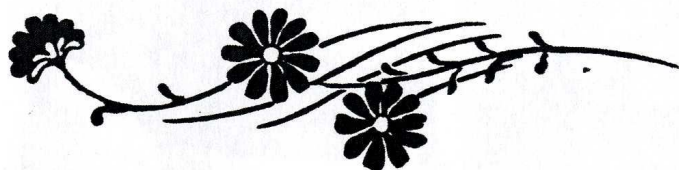
Witamy Cię, Księżę Arcybiskupie, jako **ZWIASTUNA WIARY** w głoszeniu Ewangelii, bowiem kierując się myślą soborową „wśród głównych obowiązków biskupich szczególne miejsce zajmuje głoszenie Ewangelii”.

Witamy Cię jako **ZWIASTUNA WIARY**, którego stopy nawiedzają Sanocką Ziemię, bogatą w tradycję religijną, kulturalną i duchową. Witamy Cię jako Pasterza, który z wielką troską obejmuje katechizację dzieci, młodzieży i dorosłych. Witamy Cię i dziękujemy za Twoją hojną sieć słowa mówionego i pisanego. Witamy Cię jako Pasterza, który pragnie poznawać swe owce i przez nie być rozpoznawanym i słuchanym. Witamy Cię jako Ojca, który przybywa do swoich dzieci w duchu miłości i troski o pełny roz-

wój ich człowieczeństwa. Niedawno minęła piętnasta rocznica posługi księdza Arcybiskupa w naszej Archidiecezji. Z tej okazji chcemy Ci, Ekscelencjo, złożyć serdeczne podziękowania i życzenia: Dziękujemy Ci, Księżę Arcybiskupie, że głosisz prawdy objawione nie zawsze przyjmowane z entuzjazmem, niekiedy narażając się na krytykę zwłaszcza w sprawach, „które budzą wątpliwości lub krytykę” (Jan Paweł II). Dziękujemy Ci, za to, że słowem Bożym nawołujesz nas w mocy Ducha Świętego do wiary i życia z wiary, jak również i za to, że zapoznajasz nas z tajemnicą Chrystusa ukrytą w Piśmie świętym, w myśl słów św. Hieronima: „Nie znać Pisma świętego, to nie znać Chrystusa”. Dziękujemy Ci za to, że ukazujesz nam drogi wiodące do oddawania czci Najwyższemu Panu, po trzykroć Świętemu.

Mówisz nam jako **KOCHAĆ BOGA - ROZUMIEĆ CZŁOWIEKA**. Mówisz nam, co stanowi największą wartość dla człowieka: dążenie do zbawienia. Dziękujemy Ci za to, że mówisz do nas w sposób odpowiadający wymogom chwili nie lękając się podejmowania trudnych tematów, a przez to pomagasz nam szukać dróg ich rozwiązywania. Mówisz nam jak korzystać z daru wolności, aby nie popaść w zniewolenie zmysłów czy rzeczy. Chcemy Cię wspierać, nasz Metropolito, abyś mógł owocnie i ofiarnie uczestniczyć w misji, którą Jezus Chrystus powierzył Dwunastu i ich następcom. Myślę, że będę wyrazicielem całej Parafii, kiedy powiem, że chcemy trwać przy Chrystusie jak najwierniejsi Apostołowie, chcemy „strzec depozytu wiary” (1 Tm 6,20), a swoje życie orientować w stronę wiary, nadziei i miłości.

***Powitanie Metropolity
księdza arcybiskupa
Józefa Michalika
w dniu 8 czerwca 2008 roku
podczas kanonicznej wizytacji
przez księdza Proboszcza***

Z racji kanonicznej wizytacji, w imieniu całej wspólnoty parafialnej i pracujących tu kapłanów, przychodzi mi powitać Księdza Arcybiskupa, który jako Metropolita Przemyski, nawiedza część Kościoła Powszechnego osadzoną na Ziemi Sanockiej. Przychodzi mi powitać Księdza Arcybiskupa w mieście, które szczyli się mianem Wolnego i Królewskiego Miasta. Przychodzi mi powitać Ekscelencję w mieście, w którym na świat przyszedł **św. Zygmunt Gorazdowski**, kapłan przypisany do archidiecezji lwowskiej, wielki jałmużnik, patriota, wierny sługa Chrystusa i Kościoła, a który – jak mamy nadzieję – będzie współpatronem naszego Miasta, bo pamięć o nim jest tu żywa. Witam księdza Arcybiskupa w Mieście **Grzegorza z Sanoka** (1406-1477), humanisty, poety, a przede wszystkim arcybiskupa lwowskiego, a którego portret widnieje w naszej metropolitalnej Kurii.

Rys historyczny parafii *Przemienienia Pańskiego* w Sanoku:

Według jednej z hipotez kościołem pierwotnym na terenie Sanoka była drewniana świątynia pod wezwaniem Świętego Michała Archanioła, której początki sięgają czasów ruskich. Fundatorem tej świątyni miał być **król Kazimierz Wielki**. Przypuszcza się, że parafia sanocka została powołana do istnienia „najpóźniej podczas lokacji miasta” (F. Kiryk), co oznacza, że jeszcze przed rokiem 1339, a więc przed powstaniem diecezji przemyskiej w roku 1375. Kościół pierwotny był za mały, granice miasta się poszerzały, przybywało mieszkańców, więc wybudowano drugi kościół, a jego fundatorem miał być **król Władysław Jagiełło**, który 2.05.1417 roku, w tym kościele zawarł związek małżeński z Elżbietą Pilecką – Granowską.

W roku 1723 przy tymże kościele powołano kolegium księży mansjonarzy, ufundowane przez **ks. Franciszka Józefa Goźlińskiego**, gdyż „miasto Sanok było znaczącym w diecezji” (F. Kiryk). On też wybu-

wał murowany, parterowy dom dla mansonarzy, który istnieje do dziś przy **Placu Świętego Michała**, naprzeciw głównych drzwi kościoła. Dzięki tej fundacji kościół parafialny został podniesiony do godności prepozytury – pierwszeństwa w mieście. Przy tymże kościele istniało **Bractwo Najświętszej Maryi Panny**, a także **Bractwo Różańcowe i Bractwo Kapłańskie**. Kościół św. Michała spłonął w roku 1782, a mury jego zostały rozebrane na polecenie starosty austriackiego. Ponad sto lat funkcjonowanie parafii było związane z kościołem Ojców Franciszkanów.

Z dawnego kościoła parafialnego zachowało się **kamienne epitafium starosty sanockiego Sebastiana Lubomirskiego** zmarłego w roku 1558, które znajduje się w obecnym kościele, na ścianie nawy bocznej. Pozostała także **gotycka chrzcielnica**, która znajduje się w Muzeum Historycznym, w Sanoku. Według opinii historyków, w oparciu o akta powizytacyjne biskupów przemyskich, kościół pod wezwaniem **Świętego Michała Archanioła**, był zbudowany z kamienia ciętego, z biegiem lat stając się oraz to bardziej okazałym, a to dzięki przebudowom czy lepszemu wyposażeniu. Główny ołtarz był pod wezwaniem św. Michała Archanioła. W roku 1745 w kościele tym było siedem ołtarzy: w tym ołtarz wielki z obrazem tytularnym kościoła, a więc św. Michała Archanioła. **Dopiero w roku 1874, staraniem ówczesnego proboszcza, ks. Franciszka Salezego Czaszyńskiego, przystąpiono do budowy obecnego kościoła. 14 grudnia 1886 roku, Konsystorz w Przemyślu pozwolił ks.**

Czaszyńskiemu, aby w dniu 19 grudnia 1886 roku, w IV Niedzielę Adwentu, poświęcił ten kościół. Pierwsza Msza święta w tym kościele Przemienienia Pańskiego, to pasterka 1886 roku. Po księdzu Franciszku Salezym Czaszyńskim (1858 – 1898) kolejnymi proboszczami byli: **ks. Bronisław Stasicki (1899 – 1908), ks. Władysław Sarna (1908 – 1909), ks. Franciszek Matwijkiewicz (1909 – 1933), ks. Bartłomiej Krukar (1933 – 1938) ks. Antoni Porębski (1939 – 1967), ks. Adam Sudół (1967 – 1995), ks. Marian Burczyk (1995 – 1998) i ks. Andrzej Skiba (1998 -).**

Księżo Arcybiskupie, nasz Pasterzu! Po tych słowach natury historycznej nawiążę do czasów współczesnych. Dla nas, ludzi tu żyjących, pracujących i uświęcających się, najważniejsze jest „dzis”, choć nie zapominamy o dokonaniach naszych poprzedników, naszych praocjów.

Przeglądając karty historii czy poźółkłe stronicie starych kronik bądź różnych zapisków, widać, że tutejsi Parafianie troszczyli się o swoją świątynię i jej wystrój. Nie żalowali ani czasu, ani pieniędzy, aby ten szacowny kościół Przemienienia Pańskiego wyglądał jak najpiękniej i najgodniej. I tak jest po dzień dzisiejszy. A czasy nigdy nie były łatwe. Parafia nasza liczy około 10 tysięcy wiernych. Wielu Parafian wyjechało „za chlebem” do różnych krajów Europy i świata. W czasie transformacji ustrojowej, trwającej przecież do dziś, wielu utraciło pracę nie mając zapewnionych środków do życia. Jeśli chodzi o życie religijne, to około 45% mieszkańców parafii

uczęszcza regularnie na niedzielne Msze święte. Wiele osób naszej parafii i sąsiednich miejscowości przychodzi tu do spowiedzi świętej. Wielkim powodzeniem cieszą się pierwsze piątki miesiąca, nabożeństwo *Drugi krzyżowej* czy *Triduum Sacrum*.

Bołączką parafii są małżeństwa nie-sakramentalne. W ubiegłym roku co czwarte dziecko urodziło się poza sakramentalnym związkiem małżeńskim. Problemem nie tylko parafii, ale i całego miasta jest plaga alkoholizmu, czemu sprzyjają zbyt liczne w stosunku do ilości mieszkańców, punkty monopolowe. W parafii istnieje wiele grup, które w różny, im właściwy sposób, angażują się w życie wspólnoty parafialnej. One w dużym stopniu animują życie religijne, dają świadectwo swojego przywiązania do Kościoła i troski o Dom Boży. Niektórzy z Parafian zaangażowali się w działalność Towarzystwa Pomocy im. Św. Brata Alberta, bowiem na terenie naszej parafii funkcjonuje kuchnia Świętego Brata czy punkt pod nazwą *Dar Serca*. Istnieją takie grupy apostołskie, jak: Akcja Katolicka, Domowy Kościół, Grupa Modlitwy św. O. Pio, Eucharystyczny Ruch Młodych, Ruch Apostolstwa Młodzieży, Liturgiczna Służba Ołtarza, Róże Różańcowe, Koło Przyjaciół Radia Maryja, Klub Inteligencji Katolickiej, Parafialna Rada Duszpasterska, Oaza młodzieżowa, Neokatechumenat, Rycerstwo Niepokalanej, Terenowe Koło Polskiego Związku Głuchych, Wspólnota „Słoneczna Arka”, Związek Harcerstwa Polskiego Ziemi Sanockiej, Zespół Muzyczny SOUL, Stowarzyszenie

Pomoc Rodzinie im. św. ks. Zygmunta Gorazdowskiego. Sprawujemy także posługę duszpasterską nad osadzonymi w Areszcie Śledczym. Do parafii należą także kaplice dojazdowe w Płowcach i Stróżach Małych. Jest także kaplica p.w. Św. Maksymiliana, rektorat, gdzie pieczę nad nią sprawuje rektor i kapelan szpitala, ks. Krzysztof Pacheśniak.

W ciągu ostatnich sześciu lat jakie upłynęły od poprzednich nawiedzin Księdza Biskupa Adama Szala, wiele zmieniło się w samym kościele. Najważniejsze prace są widoczne: odnowa głównego ołtarza wraz z obrazem Przemienienia Pańskiego, odnowa stalli, ambony, ołtarza Matki Bożej Różańcowej – Tronującej, kapitalny remont organów, zakończony w styczniu tego roku. Oprócz tego wzmocnione zostało sklepienie kościoła oraz potynkowana od wewnątrz wieża wiodąca na chór. Wykonano nowe nagłośnienie, zainstalowany ekran cyfrowy. Nie moglibyśmy tego dokonać, gdyby nie ofiarność moich Parafian, za co w tym miejscu składam Im wszystkim serdeczne podziękowania. Nie będę przedłużał, bo dokładne informacje zawarte zostało w sprawozdaniu. Od pięciu lat co tydzień wydajemy gazetkę parafialną „Góra Przemienienia”. W każdą niedzielę o godzinie 11:00, a codziennie o godzinie 7:30, miejscowa telewizja transmituje Mszę świętą dla mieszkańców naszego miasta. Parafia ma swoją stronę internetową. Proszę łaskawie o przewodniczenie Mszy świętej o godzinie 12:30, udzielenie sakramentu bierzmowania naszej młodzieży oraz o pasterskie słowo i błogosławieństwo.

Powitanie księdza Arcybiskupa w Stróżach Małych przez p. Małgorzatę Niemiec

Czcigodny Arcypasterzu!

Witamy Cię serdecznie w naszej małej wspólnocie wioski Stróże, która liczy około 50 rodzin i 200 mieszkańców. Od kilku lat w naszej miejscowości istnieje kościół dojazdowy parafii Sanok Fara, w którym się znajdujemy i w którym w każdą niedzielę i święto, a także czasami w zwykłe dni, sprawowana jest ofiara Eucharystii. Dzięki temu nawet ludzie w starszym wieku mogą uczestniczyć regularnie we

Mszy świętej. To dla nas wielkie szczęście – mieć tak blisko świątynię, w której można się modlić u stóp Chrystusa Eucharystycznego. Mieszkańcy naszej wioski cenią sobie ten dar i troszczą się o ten kościółek poprzez cotygodniowe sprzątanie, przygotowywanie dekoracji, szopki i grobu Pańskiego i porządkowanie terenu przykościelnego.

Prosimy Cię, Arcypasterzu, o modlitwę i skierowanie do nas kilku słów

pokrzepienia. W dzisiejszych czasach nie jest łatwo wytrwać w wierze, nie jest łatwo wychować po chrześcijańsku dzieci, nie jest łatwo postępować według nauki Chrystusa. Wierzmy, że słowa, które do nas skierujesz i błogosławieństwo, którego nam udzielił pozostawią w naszych sercach głęboki ślad, umocnią nas w chrześcijańskiej wierze i zachęcą do praktykowania miłości.

Powitanie w Stróżach Małych *Najczcigodniejszy Księżę Arcybiskupie, nasz Pasterzu*

W lecie 1997 roku, z inicjatywy ks. prałata **Mariana Burczyka**, ówczesnego proboszcza, zawiązał się Społeczny Komitet Budowy Kaplicy, a w październiku tegoż roku został opracowany projekt budowlany.

10 marca 1998 r., ks. prałat Marian Burczyk, tutejszy proboszcz zwrócił się do Kurii Metropolitalnej w Przemyślu, o zatwierdzenie projektu budowlanego kaplicy w Stróżach Małych. Motywował to tym, iż mieszkańcy tej wioski mają do kościoła około 5 km, zorganizowali już Społeczny Komitet Budowy Kaplicy, a Ksiądz Arcybiskup podczas parafialnego odpustu wyraził wstępną zgodę na budowę przyszłej kaplicy, mieszkańcy nabyli działkę, zbierają fundusze, a za sprzedane drzewo z wiejskiego lasu zakupili pustaki. Kuria Metropolitalna w Przemyślu pismem z dnia **11 marca 1998 r.**, wyraziła zgodę na budowę kaplicy dojazdowej w Stróżach Małych według przedłożonego projektu (L. dz. 459/98). Na działce, której współwłaścicielami było 42 rodziny wioski, przystąpiono do budowy kaplicy. Poświęcenia kamienia węgielnego dokonał ks. bp Stefan Moskwa, w niedzielę 13.09.1998 r. Odprawił tam Mszę świętą i wygłosił kazanie. Ks. prałat Marian Burczyk ciężko chory, przebywał w szpitalu i nie był na tym poświęceniu. **17.10.1998 roku – zmarł.** Tuż po poświęceniu kamienia węgielnego, bo 15.09.1998 r., we wspomnienie Matki Boskiej Bolesnej, w Stróżach Małych została odprawiona Msza święta *odpustowa*. Od tego czasu w niedziele i święta zaczęto regularnie sprawować tu Eucharystię.

Kaplica jest pod wezwaniem Mat-

ki Bożej Bolesnej. Na ścianie w prezbiterium znajduje się obraz ukazujący Matkę Bożą z martwym ciałem Jezusa na kolanach po zdjęciu z krzyża (Pieta). Jest on zawieszony pod ramieniem krzyża, który został wykonany z drzewa modrzewiowego przez stolarza z Olchowic p. Ryszarda Biłasa. On też wykonał dwa modrzewiowe konfesjonały. Na ścianie prezbiterium umocowane jest pancerne tabernakulum. Wszystkie pozostałe sprzęty wykonał stolarz – artysta, p. Adam Ruchlewicz, z Sanoka. Jego dziełem jest **ołtarz, pulpit – ambonka, chrzcielnica, świecznik pod paschał, ławki do siedzenia**, gdzie na ostatniej, na oparciu, znajduje się data wykonania: A.D. 2000. Jest też pięknie wykonane krzesło – tron dla celebransa, dar jednej z rodzin. W sierpniu 2002 roku, Zakład Usług Ślusarskich, mieszczący się w Sanoku przy ul. Rymanowskiej 50, reprezentowany przez p. Waldemara Cybulskiego i Mirosława Patałę, wykonał i zamontował elementy ogrodzenia wokół kaplicy. 22 grudnia 2002 r. w 4 NIEDZIELE ADWENTU, KSIĄDZ ARCYBISKUP, poświęcił tę kaplicę na wieczną rzeczy pamiątkę i kult Jedyne Boga, Matki Bożej Bolesnej i Świętych. 30 kwietnia 2004 roku, firma z Jarosławia, wykonała i wstawiła do kaplicy dwa witraże z napisem: **CZY JEST BOLEŚĆ JAKO BOLEŚĆ MOJA**. W tym miejscu trzeba wyrazić wdzięczność wszystkim, którzy należeli do Społecznego Komitetu Budowy Kaplicy i którzy wzięli na siebie cały ciężar budowy i wyposażenia obiektu sakralnego. Słowa szczerego podziękowania należą się wszystkim mieszkańcom wioski, któ-

rzy w jakikolwiek sposób przyczynili się do powstania tej kaplicy, czy to przez pracę, czy przez wsparcie finansowe czy przez modlitwę. Wszystkie prace związane ze ścinką drzewa, czyszczeniem, transportem, wszystkie prace budowlane, roboty ziemne, zostały wykonane bezpłatnie przez mieszkańców wioski. Do wioski należy **cmentarz**, o powierzchni 0,60 ha, który stanowi mienie komunalne Gminy Sanok – Stróże Małe; działka ta wpisana jest do Ksiąg Wieczystych. W dniu 18 stycznia 2005 roku, zamówiliśmy w Przemyślu w firmie Felczyńskich stukilogramowy dzwon. Z taką propozycją wyszli miejscowi parafianie, mieszkańcy tej wioski, którzy na zakup tego dzwonu złożyli znaczną część jego wartości. Dzwon został wykonany na dzień 12 marca 2005 roku. Widnieje na nim napis: „**Rok Eucharystii Dzwon ten ufundowali mieszkańcy wioski Stróże Małe i parafia Przemienienia Pańskiego w Sanoku**”. Dzwonnicę wykonali we własnym zakresie tamtejsi mieszkańcy. Dzwon ten został poświęcony w dniu odpustu, we wspomnienie Matki Bożej Bolesnej, 15 września 2006 roku. Miejscowa ludność w swojej większości jest napływowa. Cały czas trwa proces zadomawiania się, nawiązywania więzi społecznych, sąsiedzkich, a także pogłębiania swojego związku z Kościołem, z tą kaplicą, aby tworzyć wspólnotę wiary. Jest tu dziesięciu ministrantów, dziesięć dziewczynek należy do scholi parafialnej, ale – niestety – tylko jedna róża. Trzy osoby należą do Parafialnej Rady Duszpasterskiej.

Ksiądz Proboszcz

Powitanie Księdza Arcybiskupa w Płowcach *przez p. Krzysztofa Saskę*

Księżę Arcybiskupie, nasz Pasterzu!

Z wielką radością witamy Cię w naszej wiosce, niewielkiej wspólnocie ludzi wiary, którzy należą do parafii *Przemienienia Pańskiego* w Sanoku. Nasza radość jest tym większa, że

po raz pierwszy, w sposób oficjalny, gościmy Księdza Arcybiskupa. Witamy Cię, Księżę Arcybiskupie, jako następcę Apostołów, którzy niestrudzenie głosili Dobrą Nowinę.

W ten trud apostolski wpisuje się także Ksiądz Arcybiskup, któremu

przyszło pełnić wiele odpowiedzialnych funkcji na niwie Kościoła, nawet w jego wymiarach powszechnych. Wiemy, że dziś niełatwo jest być ZWIASTUNEM DOBREJ NOWINY, bo różne prądy ideologiczne szarpiają łodzią Kościoła usiłując zepchnąć ją

na mieliznę życia. Nadeszły czasy, kiedy różni nauczyciele chcą nas zmylić, odwrócić uwagę od spraw najważniejszych, nadprzyrodzonych i znajdują ludzi, którzy „nie znoszą zdrowej nauki” (por. 2 Tm 4,3). Wiemy, że Książ

Arcybiskup wiernie dostosował się do rad udzielanych św. Tymoteuszowi, młodemu biskupowi, przez św. Pawła i „głosi naukę, nastaje w porę, nie w porę, w razie potrzeby wykazuje błąd, poucza, podnosi na duchu z całą

cierpliwością, ilekroć naucza” (por. 2 Tm 4,2). Żyjąc w tej rzeczywistości, wobec wielu zagrożeń naszej wiary, prosimy o słowo krzepiące, o błogosławieństwo dla naszych rodzin, naszych domostw.

Wizytacja Pasterska Księdza Arcybiskupa Metropolity Józefa Michalika w dniu 8 i 9 czerwca 2008 roku

1. AKCJA KATOLICKA

**Wasza Ekszelencjo,
Księżę Arcybiskupie!
(grupę przedstawił p. Wojciech
Pruchnicki)**

Przypadł mi zaszczyt przedstawić **Akcję Katolicką**. Akcja Katolicka w naszej parafii została utworzona dekretem Waszej Ekszelencji 11 maja 2002 roku. Do listopada 2005 roku funk-

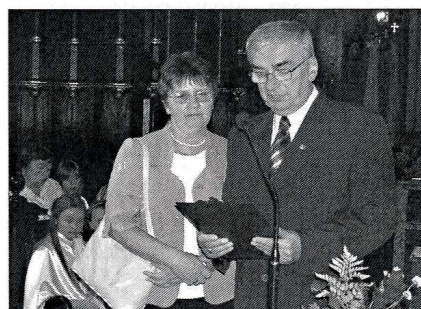
cje prezesa pełniła p. **Urszula Gaik**. Obecnie funkcję prezesa pełni moja osoba: **Wojciech Pruchnicki**. Akcja Katolicka w naszej parafii liczy dwudziestu członków. Podstawowym celem Akcji Katolickiej, jest nowa Ewangelizacja w parafii. Działania Akcji Katolickiej mają wymiar formacyjny, poprzez jak najczęstsze, pełne uczestniczenie we Mszy św., comiesięczne spotkania z asystentem parafialnym, którym jest **ks. proboszcz Andrzej Skiba**. Podczas tych spotkań studiowane są materiały formacyjne.

W wymiarze dekanalnym i archidiecezjalnym członkowie Akcji Katolickiej uczestniczą we wiosennym i jesiennym dniu skupienia oraz pielgrzymkach do Strachociny, do sanktuarium św. **Andrzeja Boboli**, do Przemysła w dniu święta Akcji Katolickiej i do Częstochowy. Dobrze wypełniony wymiar formacyjny pozwala podejmować wspólnie z księdzem Probosz-

czem działania akcyjne na terenie parafii, w których uczestniczą także członkowie innych wspólnot parafialnych. Pomagamy w przygotowaniu ołtarza na Boże Ciało, urządzaniu prymicji, w organizowaniu konkursu Kołęd na terenie sanockich szkół, w zbiorcach pieniężnych na szlachetne cele. Bierzymy także udział w parafialnym dniu skupienia, w kościele podczas Mszy świętej czytamy Słowo Boże, raz w tygodniu prowadzimy różaniec. W każdy czwartek uczestniczymy we Mszy św. zakończonej nabożeństwem do Bożego Miłosierdzia.

2. DOMOWY KOŚCIÓŁ (Animatory Kręgu: **Maria i Jacek Lipińscy**)

Domowy Kościół to rodzinna gałąź Ruchu Światło – Życie, którego założycielem jest **Sługa Boży, ks. Franciszek Blachnicki**. To rodziny, małżeń-

stwa dążące do dojrzałości chrześcijańskiej w ramach swojej formacji. Składają się na nią:

- spotkania ze Słowem Bożym i osobista modlitwa;
- modlitwa małżeńska i rodzinna;
- dialog małżeński;
- reguła życia;
- przeżycie rekolekcji przynajmniej raz w roku;
- pogłębianie wiedzy religijnej;
- systematyczne uczestnictwo

w spotkaniach Kręgu, które odbywają się raz w miesiącu. W naszej parafii „Domowy Kościół” powstał w roku 1997. Aktualnie jest 1 Krąg liczący 5 małżeństw w średnim wieku. Tworzy się drugi Krąg. Kilka małżeństw należy do kręgów sąsiednich parafii. Naszym opiekunem był **ks. Paweł Prajsnar**. Tegorocznym hasłem roku pracy są słowa: „**Idźcie i głoscie**”. W ramach tego zapoznaliśmy się z problematyką szeroko pojętej ewangelizacji. Nasz „Ruch” jest wymagający. Jego Założyciel widział pilną potrzebę duchowego ożywienia w Kościele. Od nas, małżonków, wymaga się konkretnych wysiłków przy realizacji nałożonych zobowiązań. Wszystko to może przynieść ogromne owoce, wszak dążąc do dojrzałości chrześcijańskiej w rodzinie, dążymy do jej świętości.

Na trud stawiania się uczniami Chrystusa, prosimy Księdza Arcybiskupa o pasterskie błogosławieństwo

3. GRUPA MODLITWY ŚW.

OJCA PIO

(p. **Antonina Krystyńska**)

Inspiratorką powstania Grupy Modlitwy Św. Ojca Pio w roku 2001, była p. **Elżbieta Irger**. 28 lipca 2002 roku, w 17 niedzielę zwykłą, o. **Jan Sochocki OFMCap** z Terliczki, pod-

czas Mszy świętej, przekazał nam relikwie **św. Ojca Pio**. Jest to bandaż ze stygmatów Świętego. On też wygłosił kazanie. 17 lutego 2003 roku gościliśmy **o. Wita Urbanika**, kapucyna, który jest krajowym moderatorem Grup Modlitwy. Wtedy to **ks. proboszcz Andrzej Skiba** poświęcił obraz tego Świętego Stygmatyka, który stale nam towarzyszy, a szczególnie każdego 23 dnia miesiąca, kiedy to uczestniczymy we Mszy świętej, czytamy Słowo Boże, uczestniczymy w procesji z relikwiami, a nade wszystko w każdą środę po południu przeprowadzamy w kościele adorację, a także staramy się nawiedzać chorych w szpitalu niosąc im ulgę w cierpieniu, jak czynił to Św. Ojciec Pio, zakładając Dom Ulgi w Cierpieniu. Spotkania odbywają się w każdy trzeci poniedziałek miesiąca. Przychodzi na nie ok. 20 osób. Opiekuje formacyjną, duszpasterską, sprawuje **Ksiądz Proboszcz**.

4. EUCHARYSTYCZNY RUCH MŁODYCH – ERM – KRUCJATA EUCHARYSTYCZNA (Magda Kocaj)

Eucharystyczny Ruch Młodych, zwany popularnie Krucjata, jest wspólnotą działającą przy naszej parafii od prawie dwudziestu lat. Gromadzi wokół siebie dzieci i młodzież, która chce się zbliżyć do Eucharystii. Zasadniczo do tego Ruchu przyjmowane są dzieci po I Komunii świętej. Program ERM jest doskonałym pogłębieniem przygotowania do pełnego udziału we Mszy św. Kierujemy się czterema krótkimi zasadami:

1. Żyj Mszą świętą!
2. Czytaj Ewangelię!
3. Kochaj bliźnich!
4. Bądź trzynastym apostołem!

Oprócz cotygodniowych spotkań od wielu lat uczestniczymy w niedzielnej dziecięcej Mszy świętej wraz z przygotowaną oprawą muzyczną. Ponadto bierzemy czynny udział we wszelkich nabożeństwach, jak: czuwa-

nia i adoracje, poprzez prowadzone nabożeństwa różańcowe, adorację z okazji Bożego Narodzenia czy wielkopostną. Bierzemy też czynny udział w życiu wspólnoty parafialnej, jak przygotowanie programu słowno-muzycznego z okazji prymicji, które kilka razy odbywały się w parafii.

Oprócz spotkań formacyjnych, starsi z naszej wspólnoty, wyjeżdżają na wspólne przez siebie organizowane rekolekcje, a starsza młodzież na spotkania do Lednicy. Warto podkreślić, że sami – po części - w jakiś sposób staramy się zarobić na te wyjazdy rozprowadzając przygotowane przez siebie kartki świąteczne. Obecnie jest nas 25 osób począwszy od dzieci od klas drugich po młodzież szkół średnich. Opiekuje się nami **s. Bożena**. Prosimy Księdza Arcybiskupa o pasterskie błogosławieństwo.

5. RUCH APOSTOLSTWA MŁODZIEŻY – RAM (Kamila Duduś)

Ruch Apostolstwa Młodzieży Archidiecezji Przemyskiej - RAM – istnieje w naszej parafii już od kilku lat. Jego skład zmienił się diametralnie ze względu na wyjazd na studia dawnych członków. Całkowicie nowa grupa powstała jesienią 2004 roku i zbiera coraz liczniejsze grono nowych członków. Obecnie jest nas okrągła dwudziestka. Wciąż jeszcze jesteśmy wspólnotą nieformalną. Naszym założycielem był **ks. Artur Janiec**, a jego dzieło prowadzenia grupy RAM kontynuował **ks. Paweł Prajsnar**. Spotykamy się w każdy piątek i prowadzimy spotkania formacyjne, czasem po prostu uwielbiamy Pana Jezusa poprzez modlitwę i śpiew, dzielimy się też Słowem Bożym. Naszą główną pracą apostołską jest uprawianie w szatę muzyczną comiesięcznej Mszy św. dla dzieci niepełnosprawnych, a także

przygotowywanie czuwań, prowadzenia nabożeństwa *Dróg krzyżowych* czy posługiwanie w roli animatora na rekolekcjach. Obecnie w naszej gru-

pie jest dziewięć osób – animatorów krzyżowych. Do dalszej formacji przygotowują się też kolejni ramowcy. Liczymy na to, że w te wakacje zbierzemy obfity plon nowych uczestników, a we wrześniu uda się naszą grupę zlegalizować, by błogosławieństwo Boże nas umocniło, by nasza grupa pracowała na większą chwałę Bożą.

6. LITURGICZNA SŁUŻBA OŁTARZA (prezes ministrantów Szczepan Wiśniewski)

Jesteśmy Liturgiczną Służbą Ołtarza, a zarazem najstarszą grupą w parafii, działamy bowiem od samego początku powstania tej świątyni. Jesteśmy kolejnym pokoleniem ministrantów. Naszymi celami są:

- Pomoc przy Ołtarzu Chrystusa;
- Pomoc księżom w liturgicznym sprawowaniu nabożeństw;
- Uczestnictwo w różnych świętach i uroczystościach, aby coraz god-

niej były sprawowane i miłe dla oka.

Spotykamy się co tydzień, aby coraz piękniej przygotować liturgię. Jesteśmy jedną z najliczniejszych grup, bowiem nasza grupa liczy 51 osób, w tym 15 lektorów, 32 ministrantów i 4 kandydatów. Co roku w czerwcu przyjmujemy do grona ministrantów kandydatów, którzy przez rok przygotowują się do służby przy ołtarzu. Do grona ministrantów przyjmujemy kandydatów po I Komunii świętej. Opiekował się nami **ks. Paweł Prajsnar**. Organizujemy wyjazdy czy gry sportowe.

7. RÓŻE RÓŻAŃCOWE (p. Janina Kaczmar)

Reprezentuję Wspólnotę Róż Żywego Różańca. W naszej parafii mamy 30 Róż. Opiekują się nimi zelatorzy. Każda Róża ma swojego patrona. Naszym opiekunem jest **ks. Tomasz Grzywna**. Raz w roku staramy się brać udział w pielgrzymkach różańcowych do Sanktuariów Maryjnych. W każdą pierwszą niedzielę miesiąca

gromadzimy się w kościele na nabożeństwie różańcowym połączonym ze zmianą tajemnic. Ponadto w każdy wtorek tygodnia przed Mszą świętą wieczorną odmawiamy różaniec w różnych intencjach.

Pragnę także zauważyć, że 9 lat temu w naszej parafii ks. **Józef Krzeski**, pallotyn, głosił rekolekcje różańcowe. Wtedy to 248 rodzin podjęło się odmawiania rodzinnej modlitwy różańcowej. Z pewnością wiele rodzin nadal trwa w swoim postanowieniu.

Róże przy wielu okazjach składają także ofiary na potrzeby naszego kościoła, głównie na renowację ambony czy ołtarzy. Ostatnio zakupiliśmy świece z emblematem maryjnym, które staną na ołtarzu po jego odnowieniu. Opiekujemy się także Figurą Matki Bożej Fatimskiej przyozdabiając ją w kwiaty. Pomagamy także w pracach parafialnych, np. przy urządzeniu prymicji. W imieniu wszystkich kochających modlitwę różańcową, proszę o pasterskie błogosławieństwo.

8. KOŁO PRZYJACIÓŁ RODZINY RADIA MARYJA (p. Maria Czech)

Nasze Koło powstało w roku 1994 z inicjatywy p. Jacka Lipińskiego przy poparciu księży prałatów **Adama Sudoła** i **Mariana Burczyka**. Od jesieni 1999 roku przewodniczą Koło, mówiąca te słowa **Maria Czech**. Idea powstania było modlitewne wsparcie tego wspaniałego dzieła ewangelizacji, jakim jest Radio Maryja.

Członkowie Koła w liczbie 25 – 30 osób uczestniczą w każdy II czwartek miesiąca we Mszy świętej sprawowanej w intencji Ojczyzny, Ojca Świętego, biskupów i kapłanów. W każdy poniedziałek prowadzimy w kościele różaniec, a w każdą środę trwamy na godzinnej adoracji Najświętszego Sakramentu. Wśród członków „Koła” istnieje Róża Różańcowa zwana „radiową”. Nasze Koło ma charakter modlitewny. Jest to grupa międzyparafialna, gdyż należą do niej słuchacze i sympatycy Radia Maryja nie tylko z naszej parafii, ale także z parafii

Ojców Franciszkanów i Sanoka – Dąbrówki. W II czwartek miesiąca spotykamy się w salce parafialnej, gdzie ks. **Tomasz Grzywina** wygłasza krótką konferencję, a potem jest czas na dyskusję i modlitwę.

Jako Koło Radia Maryja bierzemy udział w spotkaniach Rodziny Radia Maryja w miejscach, które nawiedza radio w swej pielgrzymce po ojczyznie. Wyjazdy te cieszą się dużą popularnością. Oprócz osób należących do Koła, jeżdżą i inni. Na spotkaniach można nabyć prasę katolicką, np. *Różaniec*, *Rodzina Radia Maryja*, *Anioł Stróż*, *Miłujcie się*. Członkowie Koła nabywają te czasopisma, a oprócz tego w przeważającej części są czytelnikami *Naszego Dziennika* i *Niedzieli*. W ramach pomocy dla misji prowadzimy ciągłą zbiórkę skasowanych znaczków pocztowych i okularów, które przekazujemy Ojcom Werbistom. Od kilku lat organizujemy wyjazdy do Miejsca Piastowego na Ogólnopolski Dzień Modlitwy o Trzeźwość Narodu. Angażujemy się również w prace na rzecz parafii przy różnych uroczystościach (odpuść, prymicje...). Za wsparcie duchowe, dobre słowo i obecność na spotkaniach dziękujemy księdzu prałatowi Andrzejowi i naszemu opiekunowi ks. Tomaszowi.

**9. KLUB INTELIGENCJI
KATOLICKIEJ
(p. Jerzy Krawczyk i p. Stanisław Lewek)**

22 marca 1981 roku, za wzorem Krosna, w salce katechetycznej w parafii Ojców Franciszkanów, odbyło się zebranie organizacyjne Klubu Inteligencji Katolickiej (KIK). Swoją działalność związało z tutejszą parafią. Były lata, kiedy KIK działał prężnie, choć – czego należy ubolewać – nie zachowała się kronika jego działalności. Spotkania w początkowym okresie działalności odbywały się w sali wystaw Sanockiego Domu Kultury. W późniejszym okresie działalności, spotkania odbywały się w sali Zakładów Mięsnych w Sanoku. Było to konieczne, bo oprócz członków na spo-

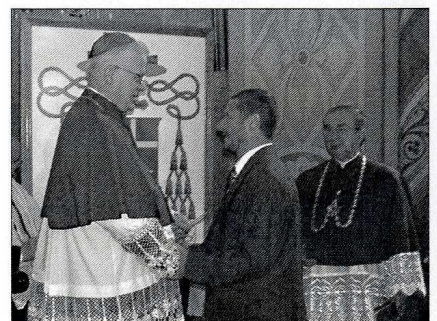

tkania przychodzili sympatycy Klubu. W swej działalności członkowie Klubu odbyli kilka pielgrzymek do Starej Wsi, do Miejsca Piastowego, uczestniczyli w pielgrzymkach do Częstochowy, do Przemyśla, do sanktuarium w Kalwarii Pałacowskiej. W tamtych czasach literatura religijna nie była tak dostępna jak dzisiaj i zapotrzebowanie na nią było większe niż dziś. Dlatego prelekcje o tematyce religijnej, ilustrowane przeżyciami, podobnie jak i filmy, mogły liczyć na liczne grono słuchaczy i widzów. Przyjeżdżali też różni prelegenci, jak choćby ks. **Ferdynand Ochała**, michalita z Miejsca Piastowego, o. **Pietruszka** ze Starej wsi, ks. **Bronisław Jastrzębski** z Krosna, ks. **Bronisław Żołnierczyk** z Przemyśla. Działalność KIK-u sprowadzała się więc do organizowania odczytów, prelekcji, wyświetlania filmów na wideo, spotkań z ciekawymi ludźmi, pielgrzymek, wieczoru kolęd, spotkań maryjnych przy kapliczkach na Białej Górze i w Płowcach. Na rozpoczęcie nowego roku działalności odprawiano Mszę świętą. Praca formacyjna – o czym była już mowa – sprowadzała się do prelekcji na temat Dekalogu, Mszy świętej czy Pisma świętego. Omawiane są także problemy moralne.

Opiekę nad KIK w ostatnich latach sprawuje ks. **Jacenty Matuszewski**. Spotkania odbywają się zawsze w pierwsze poniedziałki miesiąca. Jest nas 15 osób.

10. RADA DUSZPASTERSKA (p. Marian Kunc)

Reprezentuję Radę Duszpasterską, która dla całej parafii liczy 30 osób.

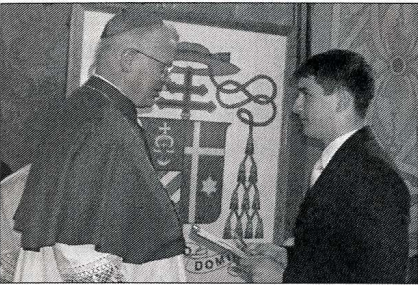

Spotykamy się okazjonalnie, w grupach, głównie w sprawach gospodarczych, katechetycznych czy liturgicznych. Sami zamierzamy wydać folder parafialny, gdyż głównie podczas wakacji przychodzi tu wielu turystów czy zwiedzających nasz kościół, aby dać im odpowiednie materiały informujące o naszym kościele. Opiekę nad nami sprawuje **Ksiądz Proboszcz**.

Proszę Księdza Arcybiskupa o pasterskie błogosławieństwo -

11. OAZA MŁODZIEŻOWA (Tomasz Kiszka)

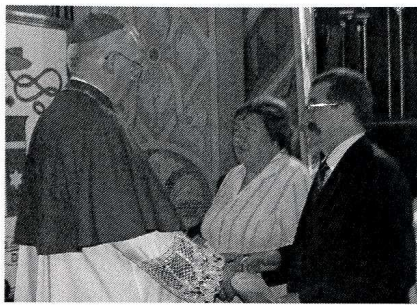
Wspólnota Ruchu Światło Życie, oaza młodzieżowa w naszej parafii

skupia przede wszystkim młodzież ze szkół średnich. Już od wielu lat przez formację oazową przeszło dziesiątki osób. Każdego roku w naszej wspólnocie formuje się ok. 15 osób. Po ukończeniu szkoły średniej najczęściej kontynuują oni formację w duszpasterstwie akademickim. Spotkania odbywają się w każdy piątek. Dzień wcześniej, w każdy czwartek swoje spotkanie mają animatorzy. Naszym opiekunem jest **ks. Ireneusz Drewniak**. W tym roku podczas naszych spotkań rozważamy hasło bieżącego roku formacyjnego „Idźcie i głosście”. Staramy się w raz z Krucjatą Eucharystyczną, z Ruchem Apostolstwa Młodzieży uświetniać uroczystości parafialne. Cztery razy w roku przeżywamy Rejonowe Dni Wspólnoty. Oprócz wyjazdu na oazę wakacyjną staramy się uczestniczyć w różnego rodzaju kursach, rekolekcjach, spotkaniach w ciągu roku szkolnego.

12. DROGA NEOKATECHUMENALNA (Emilia i Andrzej Fedyn)

Od dziewięciu lat w naszej parafii istnieje Droga Neokatechumenalna. Naszym głównym opiekunem jest **ks. Proboszcz**. Wcześniej **ks. Janusz Wilusz**, a teraz **ks. Ireneusz Drewniak** pomagają nam w naszej formacji. Mamy starszą i młodszą wspólnotę, w których jest ok. 30 osób. Nasza formacja polega przede wszystkim na

śluchaniu Słowa Bożego, co czynimy w każdą środę. Liturgia Słowa przygotowana jest w naszych domach przez poszczególne grupy. Staramy się jak najczęściej przygotowywać niedzielą Eucharystię. Co 6-8 tygodni przeżywamy Liturgię Pokutną i naszą Konwincję u nas w parafii. Na początku roku formacyjnego udajemy się na Konwincję wyjazdową. Staramy się wtedy co roku w różnych ośrodkach rekolekcyjnych dobrze rozpocząć formację. W ciągu tych dziewięciu lat odbyło się pięć serii katechez dla młodzieży i dorosłych organizowanych przez nas i przez naszych katechistów. Katechezom tym towarzyszyła zawsze ewangelizacja po ulicach Sanoka. W tym roku w Dębowcu dzięki posłudze **ks. bpa Mariana Rojka** przeżyliśmy pierwsze skrutynium chrzcielne. Złożyło się na nie: wpisanie imion do księgi Pisma świętego, odnowienie dialogu na temat wiary i życia wiecznego, modlitwa egzorcyzmu, odnowienie znaku Krzyża chwalebego oraz przyjęcie w matczyne ręce Kościoła. Naszymi ideałami jest odbudowanie wartości rodziny, otwarcie się na życie, wyrzeczenie się dóbr, hojność. Chcemy pokazać przez swój styl życia prostotę, radość, posłuszeństwo, wierność Kościołowi, przygotować młodych ludzi do odczytania swojego powołania (z naszej wspólnoty zrodziły się 2 powołania zakonne). Chcemy do końca naszych dni nawracać się przez słuchanie Słowa Bożego, przez katechzę.

13. RYCERSTWO NIEPOKALANEJ

(p. Jerzy Kozimor)

Wspólnota Rycerzy Niepokalanej w naszej parafii zawiązała się w 2003 roku. Obecnie liczy 16 osób. Jest to jeszcze forma MI-1. Opiekunem jest **ksiądz Tomasz Grzywna**.

Celem Rycerstwa Niepokalanej są starania o nawrócenie grzeszników i tych, którzy jeszcze nie poznali Chrystusa, zwłaszcza troska o nawrócenie nieprzyjaciół Kościoła, o zjednoczenie

chrześcijaństwa oraz o uświęcenie wszystkich pod opieką i za pośrednictwem Niepokalanej. **Środkami** w realizacji celu, są zalecenia Niepokalanej w **objawieniach Fatimskich**, odmawianie Różańca i uczestnictwo w nabożeństwie **Pierwszych Sobót**. Nabożeństwem Pierwszych Sobót objęliśmy cały rok. Od maja do października są to Nabożeństwa Fatimskie. Natomiast w drugim półroczu przyjmuje to formę: modlitwy różańcowej z pogłębionymi rozważaniami, pełnego

uczestnictwa we Mszy św. oraz spotkania formacyjnego po Mszy św. Uczestniczymy w spotkaniu formacyjnym w towarzystwie **księdza Tomasa** naszego opiekuna. Podczas spotkań studiuje materiały formacyjne przygotowywane przez siostry ze **Zgromadzenia Sióstr Franciszkanek Rycerstwa Niepokalanej** ze Strachociny. Rycerze Niepokalanej uczestniczą w dniach skupienia organizowanych cyklicznie w Strachocinie przez **Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek Rycerstwa Niepokalanej**. Wspólnota także żywo włącza się w życie parafii.

14. DUSZPASTERSTWO OSÓB NIESŁYSZĄCYCH

Terenowe Koło Polskiego Związku Głuchych w Sanoku

(Przepraszam, ale nie znam nazwiska Pani, która występowała ze swoją córeczką)

Sześć lat temu uroczyste, z udziałem **ks. biskupa Adama Szala**, przeżyaliśmy **50-lecie Terenowego Koła Polskiego Związku Głuchych w Sanoku**. Zadaniem naszego Związku jest „niesienie pomocy, ochrona praw i interesów ludzi poszkodowanych przez los niesłyszących”. Na naszą działalność składają się „wycieczki krajoznawcze, turnusy rehabilitacyjne, imprezy sportowe, spotkania towarzyskie, które odbywają się cyklicznie, co roku i wiele innych”. 6 lat temu Koło zrzeszało 355 podopiecznych, w tym 157 członków. Koło nasze działa na terenie powiatów: Brzozów, Lesko,

Sanok i Ustrzyki Dolne. Poważnym problemem jest brak pracy dla ludzi niesłyszących. Koło prowadzi działalność artystyczną, a p. **Kazimierz Witek** prezentował swoje obrazy nie tylko w Sanoku czy Rzeszowie, ale nawet poza granicami kraju. Prężnie działa Koło PTTK, organizując wiele „wspaniałych imprez sportowych jak: rajdy, zloty, biegi na orientację”.

Duszpasterstwo osób niesłyszą-

cych w Sanoku działa od roku 1990, choć już wcześniej też kapłani przyjeżdżali, ale sporadycznie. Pierwszym kapłanem, który otoczył swą opieką osoby niesłyszące był ks. **Adam Zaręba**. Pracował on z nami przez 3 lata. Następnie od roku 1993 przyszedł do nas ks. **Stanisław Błądek**, który dojeżdżał do nas z Bukowska. Od 1995 roku opiekę duszpasterską nad nami sprawował ks. **Kazimierz Giera**.

W 200 roku przyszedł do nas „nasz” ks. **Artur Janiec**. Pracował on z nami przez 5 lat. Były to lata bardzo owocne. Ks. Artur był nie tylko naszym „przywódcą” duchowym, ale i przyjacielem, który zawsze miał dla nas czas i dobrą radę. Ks. Artur nauczył się języka migowego, aby móc z nami rozmawiać o wszystkim. Głusi w Sanoku mają szczęście, bo w roku 2005 do pracy z niesłyszącymi został skierowany ks. **Rafał Śliwa**, który również okazał się bardzo dobrym przyjacielem głuchych. Ks. Rafał zaangażował się całym sercem w pracę na rzecz osób niesłyszących. Był organizatorem pielgrzymek oraz spotkań integracyjnych niesłyszących z niesłyszącymi z innych miast. W trzecią i czwartą niedzielę każdego miesiąca odprawiał Mszę świętą w języku migowym. Niesłyszący mają możliwość przystąpienia każdego dnia do spowiedzi świętej, gdyż ks. Rafał w miarę możliwości starał się być do naszej dyspozycji. Angażował się w sprawę sprzedaży cegiełek na rehabilitację dla osób niesłyszących. Niesłyszący zawsze mogli na niego liczyć. Poproszony o pomoc nigdy nie odmawiał. Ok-

zywał nam serce i życzliwość za co jesteśmy Mu bardzo wdzięczni.

15. WSPÓLNOTA „SŁONECZNA ARKA” działająca w ramach duszpasterstwa

Osób Niepełnosprawnych przy
**Polskim Stowarzyszeniu
na Rzecz Osób z Upośledzeniem
Umysłowym
Koło w Sanoku**

(Nie zgłosił się jej przedstawiciel)
Wspólnota „Słoneczna Arka” powstała 6 grudnia 1990 z inicjatywy ks. **Krzysztofa Kwiecińskiego**, ówczesnego wikariusza parafii Najświętszego Serca Pana Jezusa w Sanoku. Spotkania odbywały się co miesiąc. Organizowano różnego rodzaju wyjazdy, wycieczki, pielgrzymki, rekolekcje, majówki, spotkania ze św. Mikołajem, święcone, opłatek, Dzień Dziecka, a nawet odbył się wyjazd na spotkanie z Ojcem Świętym Janem Pawłem II do Krosna. Po dziesięciu latach, po przejściu ks. Krzysztofa Kwiecińskiego na probostwo do Iskrzyni, pieczę duszpasterską nad naszą wspólnotą sprawowali księża z parafii Przemienienia Pańskiego: **Artur Janiec i Rafał Śliwa**. Obecnie spotkania odbywają się raz w miesiącu w kaplicy św. Maksymiliana, a składa się na nie spowiedź i Msza święta. Na tych Mszach gromadzą się dzieci z całego Sanoka i okolic: **Zagórz, Zahutyń, Manasterzec, Sanoczek, Poraż, Czaszyn, Zablotce, Wolica, Krzemienna**. Dzieci zaangażowane są w czytania mszalne, pełni funkcje ministrantów, bardziej sprawni śpiewają Psalmy. Kazania są dialogowane. W ostatnim czasie odbyły się **rekolekcje w Woli Sękowej i Zboiskach** oraz spotkania opłatkowe i wielkanocne, a także Droga krzyżowa z czynnym udziałem dzieci i młodzieży oazowej. Dwie Panie prowadzą w szkołach podstawowych i I LO pogadanki związane z problemami osób z niepełnosprawnością intelektualną. W naszej działalności wspomagają nas gimnazjaliści ze szkolnej grupy „Caritas”.

16. ZWIĄZEK HARCERSTWA POLSKIEGO ZIEMI SANOCKIEJ

(Tym razem nie było harcerzy, a tekst był przygotowany wcześniej)
98 lat liczy sobie harcerstwo na terenie Ziemi Sanockiej. Wszystko zaczęło się jesienią 1910 roku w lesie trepczańskim od złożenia pierwszej

przysięgi skautowskiej. A potem nastąpiła już działalność. Harcerze Ziemi Sanockiej wpisali się głęboko i wyraziście w dzieje naszego miasta. Działalność harcerska przybierała różne kształty, w zależności od sytuacji w jakiej znajdowała się Polska. Daje się wyodrębnić rys tradycji niepodległościowej, co było poważnym egzaminem dojrzałości z umiłowania swojej Ojczyzny. Przez te minione lata rozwijał się stale duch patriotyzmu, któremu towarzyszył młodzieńczy zapał i entuzjazm w podejmowaniu różnych działań na rzecz Ojczyzny. Wielu harcerzy oddało życie na rzecz wolności naszego bytu narodowego. To czas licznych przeobrażeń, które nie zawsze sprzyjały kultywowaniu harcerskich ideałów. Był czas, kiedy zakazano nawet noszenia krzyża harcerskiego. Cieszymy się, że nastąpił powrót do tradycyjnych form pracy, do tradycyjnej rotty Przyrzeczenia i Prawa Harcerskiego. Minione lata to również czas budowania obrzędowości i tradycji harcerskich. To przede wszystkim ludzie, którzy kierowali się najszlachetniejszymi ideałami harcerskimi. Realizujemy wielkie zawołanie: **BÓG – HONOR – OJCZYZNA**. Nasza działalność jest bardzo urozmaicona i wielotorowa. Przed wigilią Bożego Narodzenia przynosimy do sanockich parafii i instytucji Betlejemskie Światło Pokoju, każdego roku pełnimy wartę przy Bożym Grobie, bierzemy udział w uroczystościach patriotyczno – religijnych, jak w dniu 3 Maja i 11 Listopada, a także w Dniu Katyńskim czy w rocznicę wybuchu II Wojny Światowej. Każdego roku w Uroczystość Wszystkich Świętych kwestujemy na cmentarzach na rzecz Towarzystwa Pomocy im. Św. Brata Alberta. Każdego roku po Górach Słonnych odprawiamy *Drogę krzyżową*. Ostatnio wzięliśmy udział w pogrzebie naszego byłego kapelana **s.p. ks. Wiesława Siwca**, tak w archikatedrze jak i w rodzinnej miejscowości. Naszym Patronem jest **bl. Wincenty Frelichowski**, kapłan, a obowiązki kapelana pełni **ks. Konrad Dyrda**.

17. SOUL

(Zespół występował podczas Mszy świętej o godzinie 12:30 sprawowanej przez Księdza Arcybiskupa połączonej z udzielaniem sakramentu bierzmowania, a potem wyjechał na

uroczystości do Przemysła)

Zespół powstał w 1997 r. Działa przy parafii pw. *Przemienienia Pańskiego* w Sanoku. Założycielem i kierownikiem artystycznym Zespołu jest p. **Monika Brewczak**, która aranżuje również większość śpiewanych przez Zespół utworów. Od początku istnienia zespół bardzo dużo koncertuje - śpiewając a cappella jak również z zaproszonymi do współpracy instrumentalistami. W swoim repertuarze mamy bogaty wybór pieśni dawnych, patriotycznych, religijnych, kolęd, przebojów muzyki poważnej, współczesnej, rozrywkowej, gospel i negro spirituals. Często swoim śpiewem chwalimy Pana podczas uroczystych Mszy świętych. Zespół nasz tworzą uczennice gimnazjów, szkół podstawowych i średnich powiatu sanockiego. Na swoim koncie mamy dwie płyty wydane przez Sanocki Dom Kultury, a także wiele osiągnięć w diecezji, a także w Polsce i nawet za granicą. Zdobywamy prestiżowe nagrody czy wyróżnienia. W ciągu 10 lat naszej działalności artystycznej dałyśmy około 500 koncertów, uświetniając liczne uroczystości patriotyczne, religijne, imprezy okolicznościowe, charytatywne i inne wydarzenia społeczno-kulturalne organizowane przez organy administracji, parafie, szkoły, uczelnie i organizacje społeczne zarówno na terenie miasta Sanoka i okolic, jak również na terenie całego kraju m.in. w Warszawie, Wrocławiu, Rzeszowie, Będzinie, Bochni, Lublinie, Kudowie-Zdroju, Krośnie, Nisku, Jarosławiu, Przemysłu, Dębicy, Iwoniczu Zdroju, Józefowie, Brzozowie, Krasiczynie. Koncertujemy także za granicą. W roku 2000 koncertowałyśmy na Słowacji /Humenne/ a od 2003 r. wyjeżdżamy na coroczne koncerty do Niemiec /Wurzburga, Drezna, Ellwangen, Creilsheimu, Plauen, Netzskau/. Zespół posiada swoją stronę internetową. Naszym duchowym opiekunem jest ks. Tomasz Grzywna.

18. STOWARZYSZENIE POMOC RODZINIE IM. ŚW. KS. ZYGMUNTA GORAZDOWSKIEGO

Stowarzyszenie Pomoc Rodzinie im. św. ks. Zygmunta Gorazdowskiego w Sanoku istnieje od kwietnia tego roku. Powstało z inspiracji p. **Wandy Wojtuszewskiej**, byłej prezes Towarzystwa Pomocy im św. Brata Alberta.

Św. Zygmunt Gorazdowski, sanoczanin, kapłan archidiecezji lwowskiej, całe swoje życie poświęcił niesieniu pomocy człowiekowi najbiedniejszemu. Był nazywany „księdzem dziadów”, co nikomu ujmy nie przynosiło.

Głównym celem Stowarzyszenia jest niesienie pomocy rodzinom wiodliwym, podnoszenie świadomości macierzyństwa, odpowiedzialności za wychowanie dzieci, troska o ich właściwy rozwój, a tym samym kształtowanie ich osobowości. Za cel stawiamy sobie także udzielanie korepetycji opuszczonym i zaniedbanym w nauce oraz niesienie pomocy ludziom w starszym wieku i niepełnosprawnym. Obecnie Stowarzyszenie liczy 35 członków.

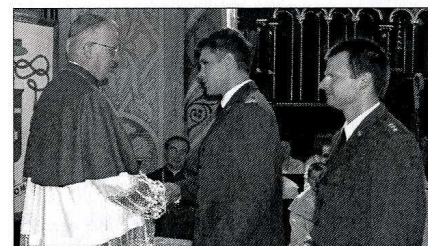
19. Opieka duszpasterska nad osadzonymi przebywającymi w ARESZCIE ŚLED CZYM w Sanoku przez księży Parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku.

Zarówno refleksja filozoficzna nad duszpasterstwem na terenie jednostek penitencjarnych, jak i doświadczenia praktyki wykazują, że zadania kapelana więziennego są zbieżne z pracą penitencjarną i mają konkretny wymiar resocjalizacyjny. Są też ważnym elementem oddziaływania postpenitencjarnego, zmierzającego do readaptacji społecznej skazanych.

Księża z Parafii *Przemienienia Pańskiego* prowadzą na terenie sanockiego aresztu posługę duszpasterską dla osób pozbawionych wolności. W posłudze tej uczestniczy pięciu księży, którzy wymiennie odprawiają Mszę świętą w niedziele i święta. Opiekunem ich oraz osobą koordynującą działalność duszpasterską w areszcie jest ks. **Jacek Matuszewski**. Jego zaangażowanie, doświadczenie życiowe i zawodowe są bezcenne we wspomaganie oddziaływań penitencjarnych. Dzięki pomocy ks. Jacka na terenie zakładu w okresie Wielkiego Postu odprawiana jest *Droga Krzyżowa*, a rozważania poszczególnych stacji pomagają w refleksji nad życiem i losem człowieka, w szczególności w

takim miejscu jak więzienie.

Z kolei w czasie Bożego Narodzenia w zakładzie odbywa się wspólne kolędowanie razem ze scholą i przy akompaniamencie organów. Skazani cenią sobie szczególnie tę formę ponieważ pomaga im przetrwać rozłąkę z rodzinami i bliskimi w okresie świątecznym. Największym jednak wydarzeniem w sanockim areszcie było bierzmowanie. W dniu 13 września 2007 roku **Biskup Pomocniczy Archidiecezji Przemyskiej Adam Szal** udzielił skazanemu **Konradowi** sakramentu bierzmowania. Cała uroczystość odbyła się w świetlicy administracji jednostki, przy udziale skazanych oraz dyrektora jednostki i kierownika penitencjarnego. Ksiądz Biskup skierował do osadzonych słowa, które miały na celu wzbudzenie w nich nadziei na odmianę swego życia oraz wskazywał, że zaufanie Bogu pozwoli odnaleźć im właściwą drogę przez życie. Na zakończenie uroczystości Ksiądz Biskup pobłogosławił zgromadzonych oraz rozdał im obrazki z wizerunkiem **Matki Boskiej Jodłowskiej**, stanowiące pamiątkę wizyty. Współpraca oraz zro-

zumienie dla potrzeb osadzonych oraz pomoc więziennikom realizowana jest też poprzez cotygodniowe indywidualne spotkania ks. Jacka z skazanymi. Dzięki temu mogą oni uzyskać radę i pomoc w trudnych sytuacjach życiowych. Ponadto ks. **Jacek** zawsze bierze udział w spotkaniach z kapelanami więziennymi z Podkarpacia, a także uczestniczył w ogólnopolskiej pielgrzymce funkcjonariuszy Służby Więziennej na Jasną Górę w 2007 roku.

Za okazywana pomoc i zaangażowanie w pracę penitencjarną pragniemy zatem podziękować ks. Proboszczowi Andrzejowi Skibie, ks. Jackowi Matuszewskiemu oraz wszystkim księżom sprawującym posługę na rzecz osób przebywających w sanockim areszcie. Bóg zapłać.

Dyrektor Aresztu Śledczego w Sanoku mjr mgr inż. Adam Zarzeczny oraz por. Janusz Wańcowiak

Podziękowanie za Dary Ducha Świętego otrzymane w czasie bierzmowania wypowiedziane przez Katarzynę Kozimor

Czcigodny Arcypasterzu!

Z wielką radością przeżywamy dziś obecność Ducha Świętego pośród nas i w naszych sercach. Dziękujemy Bogu za tak wielki dar umocnienia, pokoju i jedności. Dziękujemy Księdzu Arcybiskupowi za udzielenie nam sakramentu dojrzałości chrześcijańskiej, który uczynił nas mocnymi w wierze i pełnymi gotowości służenia Bogu i wspólnocie Kościoła. Obiecujemy, że będziemy się starali wzrastać w wierze i pomnażać dary Ducha Świętego przez modlitwę i życie sakramentalne.

Życzymy, aby Duch Święty obdarzał Księdza Arcybiskupa wszelką mocą w działaniu dla wzrastania Kościoła Chrystusowego.

Bóg zapłać.

Powitanie księdza Arcybiskupa przez p. Ewę Reynolds – Piotrowską z prośbą o udzielenie sakramentu bierzmowania młodzieży III klas gimnazjum

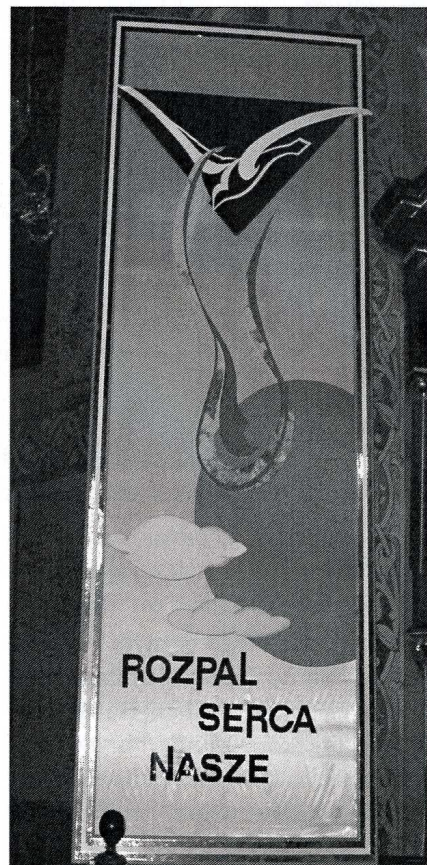
Czcigodny Arcypasterzu!

Witamy serdecznie w naszej parafii, która przeżywa dzień wizytacji kanonicznej i uroczystość bierzmowania. Młodzież naszej parafii długo przygotowywała się do przyjęcia tego sakramentu. Zgodnie z tematem obecnego roku duszpasterskiego: „Bądźmy uczniami Chrystusa” młodzi ludzie przez wiele miesięcy wsłuchiwali się w słowo Boże i poznawali prawdy wiary, aby stawać się uczniami i świadkami Pana we współczesnym świecie. Także my, rodzice, nie szczędziliśmy wysiłku, aby dobrze, po chrześcijańsku, wychować nasze dzieci i ukazać im Boga, jako źródło i cel ludzkiego życia. Dzisiejszy świat niesie ze sobą rozliczne wyzwania i trudności. Bez pomocy Boga i Jego łaski, jakże trudno jest wytrwać na drodze wiary i powołania. Dlatego prosimy o udzielenie naszej młodzieży daru Ducha Świętego, który umacnia wiarę, który ożywia nadzieję, który jest Duchem miłości. Ufamy, że dzięki współpracy ludzkich sił i łask Ducha Świętego, ta młodzież zostanie obdarzona szczególnie mocą do wypełniania trudnych życiowych zadań.

8.06.2008 r. sakrament bierzmowania z rąk ks. Arcybiskupa Józefa Michalika przyjęli:

1. Abrachamowicz Andrzej	56. Kramarczyk Rafał
2. Bakalik Dawid	57. Krochmal Grzegorz
3. Balowski Grzegorz	58. Krzysztyński Bartłomiej
4. Barańska Małgorzata	59. Krzywdzik Justyna
5. Bąk Justyna	60. Kwieciński Marcin
6. Bąk Katarzyna	61. Kwolek Karolina
7. Betlej Dominika	62. Kulisz Aneta
8. Biodrowicz Marcin	63. Kulisz Wioletta
9. Bochnowska Karolina	64. Kułak Jowita
10. Borkowski Michał	65. Kus Paulina
11. Brzeżawski Krystian	66. Kusz Patryk
12. Burnat Bartosz	67. Kuzio Martyna
13. Chluszczyk Aleksander	68. Latusek Magdalena
14. Chomiszczak Krzysztof	69. Leszczyńska Paulina
15. Chudziak Diana	70. Leszczyński Grzegorz
16. Chyła Agnieszka	71. Lewek Adam
17. Cybuch Marcin	72. Łukasiewicz Patrycja
18. Dendura Anna	73. Marut Ewa
19. Dmitrzak Piotr	74. Maślany Andrzej
20. Dobosz Magdalena	75. Matuszek Justyna
21. Domański Maciej	76. Mazur Michalina
22. Domański Mateusz	77. Mękarska Małgorzata
23. Domaradzki Kamil	78. Mikoś Joanna
24. Drwięga Adrian	79. Milczanowska Ewelina
25. Dziedzic Przemysław	80. Moczarny Kacper
26. Florek Wojciech	81. Moczarny Mateusz
27. Frączek Anna	82. Olejarz Paulina
28. Gajda Maja	83. Oleniacz Agata
29. Gagatko Dominika	84. Olszewska Gabriela
30. Gaszczyk Gabriela	85. Paszkiewicz Katarzyna
31. Geldner Weronika	86. Patronik Grzegorz
32. Gierula Damian	87. Pelczarski Paweł
33. Giżycka Beata	88. Pęczak Urszula
34. Gralka Natalia	89. Piecuch Anna
35. Grygiel Kamil	90. Piróg Magdalena
36. Grzebiela Jowita	91. Piotrowska Monika
37. Herbut Anita	92. Polański Michał
38. Hnat Joanna	93. Pytlowany Piotr
39. Hnat Sławomir	94. Raczowska Monika
40. Huczko Martyna	95. Radoń Elżbieta
41. Husak Damian	96. Rakoczy Lucjan
42. Imbierowicz Magdalena	97. Reynolds Łukasz
43. Jakiela Michał	98. Reynolds Mateusz
44. Janowski Michał	99. Robel Anna
45. Jasińska Justyna	100. Rudnicki Michał
46. Jateczyszyn Wioletta	101. Ryniak Patrycja
47. Jurcaba Piotr	102. Rysz Bartłomiej
48. Kaczorowski Maciej	103. Sieradzki Damian
49. Kaleniecki Artur	104. Silarska Aleksandra
50. Kaliniak Bartłomiej	105. Sitek Wioletta
51. Kędra Katarzyna	106. Skrijka Ewa
52. Kiełbasa Wioletta	107. Słomiany Kamil
53. Kłojzy Katarzyna	108. Sobola Kamil
54. Kopec Aneta	109. Sośnicki Bartłomiej
55. Kozimor Katarzyna	110. Sperska Katarzyna

111. Stapińska Sylwia
 112. Stępkowski Dawid
 113. Szantula Bartosz
 114. Szarek Patryk
 115. Szczepan Natalia
 116. Tomasik Aleksander
 117. Trebenda Sara
 118. Wajda Sylwia
 119. Wawrzyńska Monika

120. Wdowiak Sandra
 121. Witek Sabina
 122. Wiśniewski Szczepan
 123. Włodarz Marcin
 124. Wojciechowska Kamila
 125. Wota Daniel
 126. Wodniak Adam
 127. Wójcik Małgorzata
 128. Wroniak Joanna

129. Zając Grzegorz
 130. Zatwarnicka Monika
 131. Zgoda Grzegorz
 132. Ziarko Celina
 133. Ziarko Zuzanna
 134. Zięba Łukasz
 135. Zimoń Krzysztof
 136. Żaczek Natalia
 137. Żebracki Piotr

Wysłuchując się w fatimskie orędzie Jana Pawła II z 13 maja 1982 roku. (Nabożeństwo fatimskie – 07.06.2008).

Zwyczajem tegorocznym wybierzemy się dziś do Fatimy, do miejsca cudownych objawień Matki Bożej Trojgu Pastuszkom z których dwoje – Franciszek i Hiacynta – zostali ogłoszeni błogosławionymi. Trzecia z tych dzieci – Łucja – dożyła sędziwego wieku w klasztorze karmelitanek, w Coimbra. Jest rok 1982, trzynasty dzień maja, czwartek, rocznica zamachu na Jana Pawła II. Dzień wcześniej, Ojciec Święty przybył do Fatimy, aby podziękować Matce Bożej za ocalenie swojego życia. Całą noc, z 12/13 maja, wierni zgromadzeni na potężnym placu przed bazyliką fatimską modlili się przed Najświętszym Sakramentem, śpiewali pieśni eucharystyczne, uczestniczyli we Mszy świętej sprawowanej przez patriarchę Lizbony, kardynała Antonio Ribeiro.

Nastał ranek. Papież w swoim apartamencie, po porannych modlitwach, rozmyślaniu i śniadaniu spotyka się z s. Łucją. Rozmawiali ze sobą, bez świadków, około 20 minut. Siostra Łucja wręczyła Ojcu Świętemu dwutomowe, pięknie wydane dzieło pt. Matka Boża i Portugalia. Ofiarowała też baranka ze styropianu, aby podkreślić, że kiedy objawiła się jej Matka Boża, była pasterką. Na baranku było sto różańców, które własnoręcznie wykonała Siostra.

Najważniejszym wydarzeniem tego dnia była Msza święta sprawowana przez Ojca Świętego. W czasie homilii

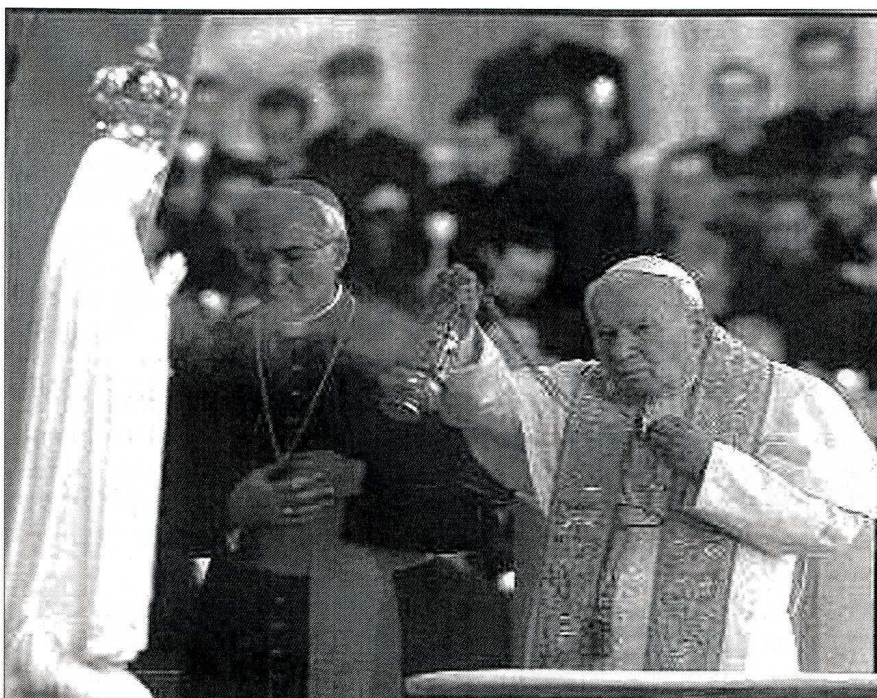
Jan Paweł II rozważał, „co znaczy poświęcić świat Niepokalanemu Sercu Maryi?” Zaczął od słów ewangelicznych: „I od tej godziny uczeń wziął Ją do siebie” (J 19,27). Wcześniej Pan Jezus z wysokości krzyża powiedział do św. Jana, apostoła i ewangelisty: „Oto Matka twoja”. Był to prawdziwy

testament – powiedział Ojciec Święty. Jan stał się „doczesnym opiekunem Matki swojego Mistra”, a także z woli Chrystusa Jej duchowym Synem. Jan wziął Maryję „do siebie”. Może to znaczyć, że do swojego domu, mieszkania czy otoczył Ją szczególną troską, opieką. Maryja zaś była dla niego jak

Matka. Ojciec Święty podjął rozważania na temat domów, gdzie Matka Boża jest szczególnie obecna. Mówił nasz Rodak, dziś Sługa Boży: „Takich miejsc i domów jest ogromnie wiele. I są różne. Poczynając od domowych czy przydrożnych kapliczek, w których jaśnieje obraz Bogurodzicy, do kaplic i kościołów budowanych ku Jej czci. Są jednakże pewne miejsca, w których ludzie szczególnie żywo odczuwają obecność Matki. Czasem miejsca te, promieniując szeroko, ściągają do siebie ludzi z daleka. Zasięg ich bywa różny: w obrębie diecezji, kraju, a czasem spoza kraju, z różnych innych krajów i kontynentów. Są to sanktuaria maryjne”.

Po co ludzie przyjeżdżają, przychodzą, pielgrzymują do sanktuariów? Aby tam spotkać się z Matką Bożą, żeby „wziąć Ją do siebie”, zaprosić do swojego życia, aby była w nim obecna. W sanktuariach człowiek czuje się w zasięgu Matki, tu Jej się powierza, oddaje swój umysł, serce, całego siebie. Przed Matką otwiera swoje serce i mówi Jej o wszystkim – czyli „bierze Ją do siebie”. Jej poleca wszystkie swoje sprawy, niekiedy bardzo trudne, z którymi sam nie może sobie poradzić. Mówił Nasz Rodak na Stolicy Piotrowej, że przybywa tu w rok po zamachu na jego życie, jaki miał miejsce 13 maja 1981 roku, co w sposób jakiś tajemniczy, nieodgadniony, zbiegło się z datą pierwszego objawienia się Matki Bożej w Fatimie, w dniu 13 maja 1917 roku. Tu można podziwiać wielką wiarę Papieża i umiejętność czytania znaków czasu. On tu przybywa, bo jest przekonany, że został tu „przedziwnie wezwany”, na to „szczególnie wybrane” przez Maryję miejsce. Przybywa tu dziękować Bożej Opatrzności za łaskę ocalenia życia. Chciał swoją obecnością wypowiedzieć to, co jest zapisane w Piśmie św.: „Niech będzie błogosławiony Pan Bóg, Stwórca nieba i ziemi” (Jdt 13.18). Przybył także, aby podziękować Matce Bożej, że poprowadziła inną drogą kulę, która miała go zabić. – „Pozdrowiona i uwielbiona niech będzie Maryja, która jako przybytek Trójcy Przenajświętszej jest prototypem Kościoła”.

Maryja jest duchową Matką wszystkich ludzi. Swą troską obejmuje wszystkich ludzi; całego człowieka. Jest zatroskana szczególnie o wieczne zbawienie. Stał w Fatimie nawoły-

wała do pokuty, jak Pan Jezus kiedy zaczynał swoją publiczną działalność: „Nawracajcie się (czyńcie pokutę) i wiercie w Ewangelię” (Mk 1,15). Orędzie z Fatimy jest zbieżne z wezwaniem Pana Jezusa. Mówił Jan Paweł II, że wezwanie do okuty „jest macierzyńskie, a równocześnie mocne i stanowcze”. Wezwanie do pokuty, do nawrócenia wiąże się zawsze z modlitwą. Maryja nawoływała więc, zachęcała usilnie do modlitwy różańcowej. W tej modlitwie ona sama modli się z nami. Ta modlitwa obejmuje wszystkie sprawy Kościoła, Stolicy świętego Piotra, sprawy całego świata. Swoją modlitwą obejmuje szczególnie grzeszników. Matka Boża w Fatimie mówiła do małych dzieci. Miały one od 7 do 10 lat. Mówiła językiem prostym, łatwo zrozumiałym. Ona chce, aby wszyscy ludzie dostąpili łaski zbawienia. Tak każe Jej macierzyńska miłość. Ona swą miłością obejmuje drogę do Pana Boga, strzeże przed zniewoleniem przez grzech, a w konsekwencji od piekła, od wiecznego potępienia. Nieszczęściem jest grzech, ale większym nieszczęściem jest trwanie w grzechu. A cóż powiedzieć o grzechu negacji Boga, szczególnie wtedy, kiedy Pan Bóg programowo jest usuwany z życia ludzi, społeczeństw i narodów. Mówił wtedy Sługa Boży, Jan Paweł II: „...wieczne zbawienie człowieka jest tylko w Bogu. Odrzucenie Boga przez człowieka, jeśli jest ostateczne prowadzi logicznie do odrzucenia człowieka przez Boga, do potępienia”. Czytam w prasie, że młodzi polscy komuniści

jeździli niedawno do Hiszpanii, aby uczyć się jak walczyć z Kościołem. Nie podoba im się konkordat, nie podoba im się krzyż w sali sejmowej, nie podoba im się troska o życie od początku istnienia do naturalnej śmierci. W takiej sytuacji Maryja nie może milczeć, bo zależy Jej na zbawieniu swych dzieci! Zależy Jej na ich wiecznym szczęściu! Ona nie może milczeć, gdy ludzie odrzucają Pana Boga, gdy idą na zatracenie, na wieczne męki. Wydaje się może, że jest to orędzie **mocne, stanowcze, surowe**. Ono jest takie, ale wypływa z troski o największe szczęście człowieka. W podobnym tonie wypowiadał się przecież św. Jan Chrzciciel nad wodami Jordanu. „Wzywaj do pokuty. Przestrzegaj. Nawołuj do modlitwy. Zaleca różaniec” – mówił równie krótko Jan Paweł II, ale w każdym z tych słów jest prawda o człowieku, o naszym losie, streszczająca całe nasze życie.

Wobec wielu zagrożeń, abnegacji Boga, Jan Paweł II widział ratunek – zgodnie z orędziem Matki Bożej – w poświęceniu świata, a szczególnie Rosji – Niepokalanemu Sercu Maryi. Tłumaczył, że poświęcić świat Niepokalanemu Sercu, „to znaczy przybliżyć się za pośrednictwem Matki, do samego *ródła Życia, które wytrysło na Golgocie”. Apelowal do postawy wynagradzającej za grzechy. Trzeba wrócić pod krzyż, aby sobie przypomnieć jak wielką ceną zostaliśmy odkupieni. Mocą zbawczego dzieła Jezusa, mocą odkupienia, cały świat jest poświęcony Panu Bogu, który jest po

trzykroć Święty. Jan Paweł II mówił jak prawdziwy prorok wieszcząc apokaliptyczne prawdy. Mówił – jak sam wyznał – „z drzeniem serca, bo widzi, jak bardzo wielu ludzi i społeczeństw, jak wielu chrześcijan poszło w kierunku przeciwnym niż wskazywało orędzie pani z Fatimy. Grzech zyskał tak bardzo prawo obywatelstwa – a negacja Boga rozprzestrzeniła się w ludzkich światopoglądach i programach!”

Czy dziś jest łatwiej? Żadną miarą! Dziś ten proces negacji Boga, odrzucania tego, co jest z Bożego nadania, stale się pogłębia, postępuje naprzód popychając człowieka w jakiś życiowy nihilizm, wewnętrzną pustkę, bezsens, iluzję. Wobec tak wielu zagrożeń, wobec negacji Boga, poświęcenia świata, a szczególnie Rosji, skąd wyszła ideologia zwalczająca Pana Boga, zbierająca niewyobrażalne żniwo męczenników za wiarę, należało poświęcić świat, a tym samym i Rosję Niepokalanemu Sercu Maryi. Poświęcić, to

znaczy oddać świat, wszystkich ludzi, opiece Boga, który jest potężniejszy od największego zła. Z bólem serca wołał Jan Paweł II;

„O, jakże nas przeto boli wszystko, co w Kościele, co w każdym z nas, jest przeciwne świętości i poświęceniu! Jakże nas boli to, że wezwanie do pokuty, nawrócenia, modlitwy nie spotkało się i nie spotyka z takim przyjęciem, jak powinno!”

Dalej modlił się Ojciec Święty:

Zawierając Ci, o Matko, świat, wszystkich ludzi i wszystkie ludy, zawieramy Ci także samo to poświęcenie za świat, składając je w Twym macierzyńskim sercu.

O Serce Niepokalane! Pomóż nam przezwyciężyć grozę zła, które tak łatwo zakorzenia się w sercach współczesnych ludzi – zła, które w swych niewymiernych skutkach ciąży już nad naszą współczesnością i zdaje się zamykać drogi ku przyszłości!

Od głodu i wojny – wybaw nas!

Od wojny atomowej, od nieobliczalnego samozniszczenia, od wszelkiej wojny – wybaw nas!

Od grzechów przeciw życiu człowieka od jego zarania – wybaw nas!

Od nienawiści i podeptania godności dziecka Bożego – wybaw nas!

Od wszelkich rodzajów niesprawiedliwości w życiu społecznym, państwowym i międzynarodowym – wybaw nas!

Od deptania Bożych przykazań – wybaw nas!

Od usiłowań zdeptania samej prawdy o Bogu w sercach ludzkich – wybaw nas!

Od grzechów przeciw Duchowi Świętemu – wybaw nas! Wybaw nas!

Przyjmij, o Matko Chrystusa, to wołanie nabrzmiałe cierpieniem wszystkich ludzi! Nabrzmiałe cierpieniem całych społeczeństw!

Tak wołał Jan Paweł II. To wołanie jest aktualne i w dniu dzisiejszym w naszych czasach.

Ks. Andrzej Skiba

Góra
Przemienienia

Tygodnik parafii Przemienienia Pańskiego w Sanoku

Redaguje zespół: ks. Andrzej Skiba, ks. Tomasz Grzywina.

Korekta: Redakcja.

Redaktor techniczny: Stanisław Rocha.

Adres redakcji: ul. Grzegorza 5, 38-500 Sanok.

Wydawca: Parafia Przemienienia Pańskiego w Sanoku Tel: 0 13 463 19 98.

Druk: www.drukpiast.com

Strona www.fara.sanok.pl